

Jan Dobšenský

Z prachu cesty

1. vydání

*vydáno v prosinci 2020 jako 107. publikace
vydal Pavel Kohout (www.knihy.cz)*

ISBN 978-80-7570-205-0 (epub)

ISBN 978-80-7570-206-7 (mobi)

ISBN 978-80-7570-207-4 (pdf)

Copyright:

Autor: Copyright: Jan Dobšenský © 2020

Ilustrace: Peter Eliáš © 2017-2020, Pavel Talaš © 2014-2015

Návrh a zpracování obálky: Jan Dobšenský, Peter Eliáš

Jazyková redaktorka: Daniela Poláková

Yorrân

2. DÍL

Z PRACHU CESTY

JAN DOBŠENSKÝ

www.yorran.cz

OBSAH

Prolog.....	6
Orlí hnízdo	14
Píseň o Gothwin	51
Sbohem, Azraphel.....	68
Brin	123
Partie hirotu.....	196
To není tvoje válka.....	255
Dnes je dobré zemřít	308
Sjednotitel	368
Bitva	395
Každý sám.....	427
Doma.....	459
Epilog.....	549
Hlavní postavy a jejich vzájemné vztahy.....	554
Abecední rejstřík nejdůležitějších místopisných názvů	558
Stručný slovník chyrrkhanštiny	565
Přehled událostí, které předcházely pověsti O Yorrânovi, jak je sesbíral a sepsal princ Laven.....	572
Pomořanský kalendář.....	577
Mapy	580
Yorrân - chronologický přehled jednotlivých titulů	589

Pokud se chcete dozvědět více o historii a geografii světa, kde se příběh této knihy odehrává, navštivte webové stránky autora věnované tomuto příběhu – www.yorran.cz

Yorrân

PROLOG

Godrik se natáhl k vaku, který přinesl s sebou, rozvázal ho a vyjmul z něj baňatý hliněný džbán. Podíval se na své posluchače a krátce se usmál.

„Princ Aevan sice říkal, že mniši a poustevníci víno nepijí, ale není to tak úplně pravda, i když se to děje jen při zvláštních příležitostech. Seděli však prostý mnich jako já u společného ohně s urozenými princí z rodu Ailwingů, je to jistě mimořádná událost. Chcete ochutnat, jaké víno dávají hrozny z ostrova Anegdair?“

Aevan, který svůj roh již vyprázdnil, se nadšeně natáhl pro džbán, který mu poustevník podával. Zuby vytáhl z úzkého hrdla špunt, přičichl si a překvapeně se na mnicha podíval. Potom si lokl a spokojeně mlaskl.

„Zatraceně dobré, Godriku! Začínám v tom vašem poustevnickém životě spatřovat jisté půvaby. Lavene, ochutnej, stojí to za to,“ řekl a nabídl džbán svému staršímu bratrovi.

I ten po ochutnání uznale pokýval hlavu. „Dobré. Opravdu dobré, Godriku, ale zpět k tvému vyprávění. Říkal jsi, že pokračování bude o cestě? Či cesta to bude?“

Poustevník se rozvážně napil, džbán pečlivě uzavřel a odložil jej stranou. Poté odpověděl otázkou: „Co myslíte vy, princové? Pět hrdinů, pět podobných příběhů. Povězte, o kterém z nich to bude nyní?“

„Ekram Dhar? Vypadá to, že to bude skutečný rváč, a ty já mám rád. Ale jednu věc nechápu, poustevníku. Řekni mi, jak se do toho tvého příběhu dostal muž z druhého konce světa?“ ozval se jako prvý Aevan.

Jeho starší bratr souhlasně přikývl. „To mě taky překvapuje! Pověz, Godriku, odkud máš ty zprávy o jeho mládí? A úplně stejné je to s příběhem o Darren. Jak jste tady na tom zapomenutém ostrově získali zprávy o něčem, co se odehrálo na opačném konci světa? Pokud vím, tak v žádné knihovně Obnoveného království o tom není ani zmínka. To mi hlava opravdu nebere...“

Godrik pokýval hlavou a úkosem se na oba mladé muže podíval.

„Správná otázka, ale jak ji jednoduše zodpovědět někomu, kdo nemá zkušenosti s životem poustevníka? Máme několik pramenů. Především to je rukopis, který nadiktoval sám Yorrân před svým odchodem z tohoto světa.“

Laven zvedl překvapeně obočí. „Copak on žil na tomhle ostrově?“

Godrik přikývl. „Ano, poslední léta svého života strávil i se svou ženou na Anegdairu.“

„On měl ženu? O tom v pověsti nic nestojí.“

„Neříkal jsem, že pověst a skutečný příběh nejsou totéž?“

Aevan nesouhlasně zavrtěl hlavou. „I kdybyste znali příběh, který vašemu písaři diktoval sám Yorrân... Jak by se tam dostaly zvěsti o Ekramově dětství? Kde by je sebral?“

Laven se pokusil odpovědět místo poustevníka. „Oni se navzájem znali? Mohli se o své příběhy z dětství podělit? Nemám pravdu, Godriku?“

Poustevník zavrtěl hlavou. „Tentokrát s vámi, princí Lavene, nemohu souhlasit. Většina z našich hrdinů se sice potkala, ale některá z těch setkání byla tak letmá a krátká, že na nějaké vyprávění příběhů z dětství nebyl čas.“

„Tak odkud tedy ty podrobnosti znáte?“

„Z Knihy osudů a Kroniky času.“

„Cože? Jaká kniha? Jaká kronika?“ Aevan se překvapeně obrátil na svého bratra. „Ty víš, o čem je řeč?“

Laven jen překvapeně zavrtěl hlavou. „Tohle bys nám měl, Godriku, vysvětlit. Co je Kronika času?“

Poustevník se rozpačitě podrbal na zátylku. „Opravdu nevím, jak začít. Budete mi, ctění princové, muset věřit. Zkrátka si zkuste představit, že vše, co se od počátku našeho světa odehrálo, je uloženo v Kronice času...“

Aevan se začal smát. „Děláš si z nás blázny, poustevníku? Kniha, ve které je zapsáno všechno, co se stalo? Viděl jsi někdy nějakou kroniku, ty starý blázne? Dokážeš si představit, jak by byla obrovská?“

Poustevník se nespokojeně zamračil. „Tušil jsem to. Kronika času se tomu jen říká pro nedostatek jiných pojmenování. Ale není to nic takového, co si představujete vy, princí. Představte si, že všechny minulé události jsou uloženy ve světě, který je úplně jiný než ten náš a který může navštívit jen naše mysl. Je to podobné, jako když sníte. Ve snu vaše mysl taky zaznamená příběh, se kterým vaše spící tělo nemá nic společného.“

„Chceš říct, Godriku, že když vy poustevníci rozjímáte, tak ten svět navštěvujete? A odtud tedy pocházejí podrobnosti tvého vyprávění?“

Poustevník přikývl. „Přesně tak, princí Lavene. Ted' jste uhodil hřebíček na hlavičku.“

Aevan se chvíli díval z jednoho na druhého a potom zavrtěl hlavou a pročísl si prsty svou hustou kštici. „Dobře. Mám sice pocit, že vy dva jste se zbláznili, ale to nic nemění na tom, že bych rád pokračoval. Godriku, já myslel, že to je hrdinský zpěv. A ty bývají plné velkých válek a slavných bitev. Dočkám se i toho?“

Godrik se na okamžik odmlčel, podíval se do plamenů a chvíli trvalo, než zvedl zrak.

„Slavné bitvy? Samozřejmě. Určitě dojde i na ně, princi. Víte, válka je jako kovářská výheň, která přetváří měkké železo na tvrdou ocel. Bohužel je to cesta, kterou mnozí nezvládnou a potom zaplatí tu nejvyšší daň. Ale jak se říká, dějiny píší vítězové, a co se jeví v legendě jako slavný čin, mohlo být ve skutečnosti úplně jinak.“

Aevan se povýšeně usmál. „To jsou povídačky slabých. Války jsou od toho, aby se silní stali slavnými a zpívali se o nich písně. Slabí jsou odsouzeni k tomu, aby na ně dějiny zapomněly.“

Godrik se smutně usmál. „To je jeden pohled, princi. Já vám ukáži jiný. Víte, čím se liší válka a mír?“

Aevan nic neřekl, jen se ušklíbl a pokrčil rameny. Godrik tedy pokračoval.

„Stará moudrost říká, že v míru pohřbívají synové své otce. Ve válce pak otcové své syny. Ale to už v legendách nenajdete. Písně se skládají pro to, aby oslavily skutky vítězů, tedy těch, kteří válku přežili.“

Aevan se na poustevníka zaraženě podíval. Ten se mezitím obrátil ke staršímu z obou bratrů. „A co vy, Lavene? Kdo je váš oblíbenec?“

„Sám nevím. Mne zaujalo vyprávění o těch dívkách. Já tu legendu znám, a tak si pamatuji, že o Parse v ní pár zmínek padlo. Ale na Darren si nevzpomínám.“

„Neříkal jsem, že já tu píseň znám tak, jak jste ji ještě nikdy vyprávět neslyšeli? Moudří říkají, že život je dlouhá pouť a teprve její prach dělá z chlapců skutečné muže. Kdo nenajde odvahu opustit rodný dům, nikdy nedospěje a nezjistí, kdo doopravdy je. Někdo se na cestu vydá dobrovolně, jiného na ni postrčí nemilosrdná ruka osudu. Tak to je.“

„Bude to tedy o tom, že se naši hrdinové vydají na cestu?“

„Ano, především jeden z nich. Ale než budu pokračovat, musím ještě zmínit něco důležitého. Už jste jistě postřehli, že ten příběh je velmi rozsáhlý a proplétá se v něm minulost se současností. Budu tedy muset občas objasnit jisté události z dávno zapomenuté minulosti, které náš příběh znovu přivedl k životu.“

„Výborně,“ odpověděl s nadšením Laven. „A čím začneme?“

„Prastarým příběhem původem ze vzdáleného jihu, který hovoří o mocném kouzelníkovi. Strípky jeho příběhu se dodnes nachází v pověstech, které kolují po celém území Velké pouště. Vystupuje v khaspirských pohádkách z Pětiměstí, stejně jako v letopisech Nogashaaru, zmínky o něm byste našli dokonce i v ústně předávaných bájích z pralesů dalekého jihu.“

„O něčem takovém jsem nikdy neslyšel. Povídej, Godriku!“

„V daleké minulosti v časech před Bědnými roky prý přišel na jih zvláštní cizinec. Byl štíhlý, bledý a světlomasý, což mezi snědými a tmavomasými obyvateli jihu přirozeně budilo pozornost. Nikdo netušil, odkud vlastně přišel, ani kam putuje. Vypadalo to však, že něco nebo někoho hledá. U Panského lidu, tedy Nogaimů, kteří jej vždy považovali za svého učitele, se zachovala pověst, podle níž prý

pronásledoval mocného démona, který hrozil ovládnout svět. Ten hon a s ním spojená pouť se zdály být nekonečné. Démon se odmítal poddat a stále unikal. Tak se stávalo, že onen cizinec při jeho pronásledování na dlouhý čas zmizel. Uplynula desetiletí, během nichž přišla na svět nová generace. Když se znovu objevil, jeho vzhled se k údivu pamětníků neměnil, jako by nad ním čas neměl žádnou moc. Nebylo divu, že to v obyčejných smrtelnících vyvolalo pocit, že se jedná o nesmrtelného čaroděje.

Každý národ, který cizinec navštívil, uchovával zvěsti o jeho mimořádných činech. Dokázal prý pouhým pohledem a nataženou rukou ovlivňovat vůli a činy lidí, stejně jako zvířat. Před jeho mimořádnou mocí ohýbala kolena knížata i králové jihu, sklonili se před ním kněží všech velkých chrámů té doby. Dokonce i věhlasná mehanská věštírna se poklonila jeho slávě a moci.“

„Kdo to byl, Godriku, pověz, ty to víš? O nikom podobném jsem v legendě nic nezaslechl,“ dožadoval se odpovědi mladší Aevan.

„Odešel z tohoto světa dávno před dobou, o které vám vyprávím, ale jeho skutky, a především amulet, který používal, sehraje v mém vyprávění o Yorrânovi důležitou úlohu. Necht' je tedy ten tajemný cizinec prvním, kterého ve svém vyprávění vyvolám ze zašlé minulosti.“

„Tak zatraceně, jak se tedy jmenoval, Godriku?“

„Měl mnoho jmen, jako všichni, kteří během svého života navštíví různé kraje. Každý národ jej pojmenoval po svém. Nivzarové na severním okraji Velké pouště jej nazývali Gholram, Pán kouzel. Na jihu na pláních v povodí řeky Naeri al-Saá mu říkali Ghilnogan, což znamenalo to samé. Ale tam, kam nás zavede naše další vyprávění, v pralesích Dálného jihu, mu říkali Gilharno, Pán hadů.“

„Pán hadů?! U všech bohů, proč Pán hadů? Cožpak chce někdo vládnout zmijím a užovkám?“ ozval se uštěpačně Aevan.

„Neposmívejte se, princi Aevane. Zatím ani náznakem netušíte, o čem bude řeč. Ale chceme-li pokračovat, vraťme se do Nirruchu, kde jsme opustili Abarhila, protože tam náš příběh pokračuje...“

1. Kapitola

ORLÍ HNÍZDO

Nirruch, měsíc prven 574 e. d.

Toho rána, kdy za ranního chladu a šera Abarhil, provázený Oghlarem a jeho synem Bakhlarem, opustili Nirruch, příroda i obyvatelé přístavu ještě spali. Zachumlání do plášťů za sebou nechali Oghlarův dům na úbočí hory a rychlou chůzí vstoupili na hlavní cestu, která směřovala na jihovýchod do SIRRACHU.

Abarhil, se přes Lominasův nesouhlas rozhodl splnit si svůj léta odkládaný sen a vyrazit na východ do Pohoří horských lvů, aby se tam pokusil získat tolik ceněnou trofej pána hor. Čekalo je několik dnů náročného pochodu liduprázdnou anghirskou divočinou bez cest a obydlí. Nejdříve se však museli dostat do padesát mil vzdáleného SIRRACHU, hlavního města kmenového svazu ERIGHANŮ.

Když se rozednilo a zvedla se ranní mlha, byli již u kamenitého řečiště CHERMAGHINU, Sněžné řeky, která zde protékala mělkým kaňonem.

„Vidíš tam vpředu, v tom jemném oparu? To už jsou první erighanské statky,“ přerušil Oghlar tiché vrzání bot a klapot koňských kopyt a zastavil se, aby společníkům ukázal na pláň za řekou.

„A tam dole vidíš brod přes Chermaghin, kterým končí území Tighanů! Za ním začíná kraj severních Erighanů.“

Když Abarhil přihmouřil oči, skutečně v dálce zahlédl mlhavé obrysy několika zemědělských usedlostí s typickými vahadly pro hluboké studny, které sloužily k zavlažování nevelkých poliček a napájení stád koz a ovcí. Zvědavě se na Oghlara obrátil.

„My máme namířeno do SIRRACHU, ten leží na území severanů, nebo jižanů?“

„SIRRACH leží na hranici mezi oběma kmeny a je to sídlo královského správce, scharughira. Dva dny cesty na sever od nás leží Jelení jezero,

Grind Ochir, to je srdce území severních Erighanů. Jižní rody pak žijí na jihovýchodě v povodí horního Birighinu. Jejich dawigelar sídlí v Zerachu.“

„Dawigelar? Kdo je dawigelar? Jestli si dobře pamatuji, vyprávěl jsi mi, že Scharughir je jmenovaný králem. Je to tak? A kdo je potom ten dawigelar? A jaký je vlastně mezi nimi rozdíl?“

„Dawigelar je volený náčelník. U severních Erighanů sídlí v Awrigrakhu. Je to válečný náčelník, který vede muže do války. Scharughir je správce, který má na starosti správu kmenového území, urovnávání sporů, je hlavním soudcem, vybírá poplatky, dohlíží na údržbu obchodních stezek a tak dále.“

„A Harghané, jezdcí, ti také mají svého sharughira?“

„Ne, ti žijí postaru a uznávají jen své dawigelary. A Nomghané úplně na jihu u Hraniční řeky, Madrughinu, prý mají jen rodové náčelníky, kteří řídí vesnici. Ti žijí postaru, tak jako kdysi všichni Chyrrkhané.“

„Dobře, Nomghané žijí prostě jako předkové všech Chyrrkhanů, kteří přišli z jihu jako lovci. Kdo vás vlastně naučil to všechno, co umíte, pěstovat obilí, bavlnu, stavět lodě, zpracovávat bronz?“

Oghlar si stáhl z hlavy těžkou kapuci a zkoumavě se na Abarhila podíval. Neměl rád plané řeči.

„Už jsem ti to přece kdysi vyprávěl. Když moji předkové přišli do Anghiru, našli v ústí Chermaghinu město s vymírajícím národem, který je tehdy přijal. Podle našich pověstí to byli právě oni, kdo mé předky naučil většinu toho, co dnes umíme. Každý Tighan v sobě nosí jejich krev a s ní i jejich schopnosti.“

Odpověď připomněla Abarhilovi jeho první návštěvu Nirruchu před šesti lety, kdy kousek cesty na sever od města narazil na rozvaliny starého kamenného města. Vždy ho vzrušovaly památníky dávno zapomenutých časů, a tak si už tehdy představoval, jaký to byl asi národ, který zde žil, odkud přišel a kde asi získal vědomosti a znalosti,

díky nimž stvořil to, co zde nyní stálo sesuto v ruinách, pomalu zarůstajících travou.

Oghlar, jako by vytušil, o čem přemýšlí, ještě dodal: „Znalosti se neztrácí. Předávají se dál, z muže na muže, z rodu na rod. Díky tomu vědomosti zůstávají i po odchodu dávných učitelů. Záleží jen na žácích, kolik si jich zapamatují a jak je využijí.“

„A co se stane s tím, co žáci zapomenou?“ ozval se zezadu Bakhlar, který vedl jejich poníka se zásobami a celý rozhovor bedlivě poslouchal.

Oghlar se na syna otočil, přitom si uvolnil šátek omotaný kolem krku a poznamenal: „Už se otepluje, za chvíli vyjde slunce. Bakhlare, náš lid věří, že existuje více světů než ten pozemský, kterému říkáme ghir, do kterého jsme se narodili a ve kterém žijeme. Jeden z těch vyšších se jmenuje magh. Tam začíná vše, co se odehraje zde na pozemské pláni. Tam čekají zdánlivě ztracené znalosti na svoji další příležitost. Na toho, který díky své touze a pílí připraví půdu pro to, aby v něm znovu vyklíčily. Není třeba litovat, nikdy se nic neztratí.“

O dva dny později krátce před setměním se ocitli na dohled SIRRACHU. Sněžná řeka se tu dělila do širokých samostatných ramen oddělených plochými ostrůvky. Díky tomu byl její tok velmi mělký a dal se bez obtíží překonat. Za řekou se do výše asi dvaceti sáhů zvedal mírný svah zakončený planinou, na němž stálo největší město Anghiru – SIRRACH.

Abarhil, který o něm od Oghlara hodně slyšel, se nemohl dočkat, až se jím projde. První, čeho si všiml, byly hradby. Nirruch žádné opevnění neměl, protože už se více jak staletí nestalo, že by se na dosah přístavu dostali nepřátelé. Vnitrozemský SIRRACH byl na rozdíl od něj obehnan dva sáhy vysokým náspem, na kterém stála stejně vysoká hradba z dřevěných kůlů, přerušovaná strážními věžemi. Za dřevěnou hradbou

byl pak vnitřní násep, po němž se procházely stráže. Vnější část valu byla porostlá nízkými křovisky, což byl, jak Abarhil při bližším pohledu zjistil, důležitý prvek opevnění. Křoviny byly nesmírně houževnaté a díky velkým trnům téměř neprostopné.

Sirrach měl celkem čtyři brány, které byly vzájemně vzdálené asi půl míle. Uprostřed města se tyčil uměle navršený pahorek s malým hájem dubů a cedrů, jenž byl podobně jako v Nirruchu zasvěcen Maghúrovi, hlavnímu chyrrkhanskému bohu. Na rozdíl od Tighanů, kteří se klaněli Darghovi a Naiwel, zdejší horalé uctívali ještě jiný božský pár – Zerlana a Yallwel. Zerlan jakožto patron řemeslníků měl svůj svatostánek postavený vedle řemeslného trhu, kde v tuto pozdní dobu již řemeslníci pomalu zavírali své obchody a stánky. Yallwel, jež byla bohyní úrody, měla svůj chrám na severním obilném trhu. Naproti Maghúrovi háji pak stála nejvýstavnější budova Sirrachu, dřevěný scharughirův palác zdobený nádhernými řezbářskými ornamenty. Abarhil musel s obdivem uznat, že um, jenž chyběl erighanským řemeslníkům při práci s kamenem, dokázali nahradit skvostnou řezbářskou prací, která by se neztratila ani v jeho rodném Merélosu.

Oghlar největší osadu Anghiru dobře znal, a tak šel na jisto. Vyhledal hostinec, který měl nad vchodem pověšenou námořní kotvu, což ve městě obklopeném lesy působilo více jak podivně. Hostinský se s Oghlarem vítal jako starý dobrý známý.

„Koho to sem Adeghúr přivedl? Oghlare, příteli, to už je let, co jsme se neviděli! Co přivádí věhlasného lodivoda na pevninu? Jdete na lov?“

Oghlar hostinského srdečně objal. „Jdeme k příbuzným, na náhorní plošinu, ke Korlanům.“

Potom se otočil ke svým společníkům. „Představuji vám Achmirana, mého starého přítele z Nirruchu, plavce, který zakotvil ve vnitrozemí. Tohle je Bakhlar, můj syn, a Roghídan, můj přítel ze severu.“

Hostinský Bakhlarovi srdečně potřásl rukou a potom se obrátil k Abarhilovi, který ze slušnosti odložil svou čapku, pod níž se objevila

světla kštiny. Achmiran nejprve překvapeně zamrkal, ale vzápětí začal hlučně svolávat osazenstvo hostince.

„Hej, čeládko, teď se pojd'te podívat! Když vám Achmiran vyprávěl, že na severu žijí lidé se světlými vlasy, tak jste si ze mě dělali blázný. Tady máte živý důkaz, že nelžu!“

Během chvíle obklopili rozpačitého Abarhila zvědavci. Oghtar s Bakhlarem zůstali stát stranou a pobaveně čekali, jak se situace vyvrbí. Po chvíli se však Oghtar nad Abarhilem přece jen slitoval.

„Achmirane, myslím, že tvůj host je ve velkých rozpacích a pokud jej neobsloužíš, nevím, co bude jednou vyprávět o pohostinnosti tvého domu!“

Hostinský se zapýřil a s omluvou zvědavce zase rozehnal, aby odvedl hosty k velkému stolu v rohu místnosti. Utěrkou rychle ometl z desky stolu drobky a pak rychle odběhl. Po chvíli se vrátil i s pomocnicí a prostřel k bohaté večeři.

Když bylo po jídle, položil Abarhil na stůl jako úhradu za jídlo stříbrný celebir. Cizokrajná mince probudila Achmiranovu zvědavost.

„Prý jste připlul ze severu. Mohl bych se optat, z jakého města přicházíte?“ zeptal se uctivě hostinský. Svou otázku pronesl v běžné řeči s typickým chyrrkhanským chrčivým přízvukem.

„Ano, jsem ze severu. Slyšel jste někdy o Merélosu?“ zeptal se Abarhil, aniž očekával kladnou odpověď. Bylo těžké vysvětlovat místním, odkud pochází, když celým jejich světem byl Anghir. Hostinského sebevědomá odpověď jej však překvapila.

„Jistě, pane. Vždyť jsem se jako mladík kdysi plavil s Oghtarem na jedné lodi. Viděl jsem Osttar a o Merélosu jsem také slyšel.“

„A jak jste se ocitl v těchto lesích?“

„To víte, život. Oženil jsem se a žena zdělila tenhle hostinec. Tak mi nezbylo nic jiného než spustit kotvu v Sirrachu. Bohužel, moře už mi připomíná jen Oghtarovo vyprávění. Občas se mi stýská. Rád bych zase

slyšel šumění vln, křik racků, viděl delfíny, jak skáčou před přídílí, albatrosy daleko na obzoru...“ Hostinský se na okamžik nechal unést vzpomínkami, ale jeho zádumčivost neměla dlouhého trvání.

„Pokud si dobře vzpomínám, v Osttaru jsem lidi vašeho vzhledu nepotkal?“

„Ty byste nepotkal ani v mém rodném Merélosu,“ odpověděl Abarhil. „Národ, ze kterého pocházeli mí předkové, prý žije někde daleko na severu, sám jsem ten kraj nikdy nenavštívil.“

„A to z jakého důvodu?“ zeptal se hostinský zvědavě, ale záhy si uvědomil, že se možná vpytvává až příliš mnoho, a tak rychle omlouval svou zvědavost. „Vy přece často cestujete? A myslím, že každý chce vidět kraje, odkud pocházeli jeho předkové?“

„Bohužel na území, které odděluje mé rodiště a zem mých předků, už dlouhá desetiletí zuří válka.“

Achmiran smutně a chápavě pokýval hlavou a podrbal si na zátylku hustou kštici, která mu jako všem Erighanům spadala až na ramena. „No jo, to je zlé, když kvůli válce člověk nemůže navštívit své příbuzné.“

Potom se obrátil k Oghlarovi, který společně s Bakhlarem trpělivě čekal, až skončí stále se protahující rozhovor.

„Oghlare, slyšel jsi, že na jihu na pláních pod Dowril Awrakhem a na horním toku Birighinu došlo zase k několika pútkám mezi Erighany a Harghany? To by nám tak ještě chybělo, aby došlo k válce. Dowgar už je starý a neudrží pořádek. Na posledním sněmu to prý vypadalo jako při hospodské rvačce. Dowgarova stráž prý musela vykázat se sněmovní síně náčelníky východních Harghanů, kteří obvinili dowgara a dawigelary Erighanů ze zbabělosti. Scházelo prý jen málo a tekla krev.“

Oghlar přihmouřil oči a odpověděl: „No, něco už jsme zaslechli cestou. Do Nirruchu se z toho nedoneslo nic. Tighané žijí stranou vašich pútek s Harghany.“

„Říkáš vašich? Ale já taky pocházím z Nirruchu,“ odpověděl dotčeně Achmiran a potom se obrátil na Abarhila. „Víte, lidi od moře mají pocit, že se jich nic netýká, ale není to pravda! Já si až tady v SIRRACHU uvědomil, že tyhle hloupé kmenové spory se týkají všech.“

Hostinský se zamračeně podíval na starého přítele a nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Nemáš pravdu, starý brachu. Kdo se nestará o hořící sousedův dům, bude brzy hasit ten svůj. Oheň si nevybírám a ten válečný už vůbec. Ale pokud jdete ke Korlanům, tak to v každém případě vezměte ze SIRRACHU přímo na sever přes Předěl. Cesta podél Chermaghinu k Dowril Awraku a pak proti proudu Birighinu už dávno není bezpečná. Minulý týden se tady zastavili obchodníci ze Zerachu a říkali, že se najisto schyluje k válce.“

Když stoupali po schodech do své komnaty, naklonil se Abarhil k Bakhlarovi, aby se tiše zeptal: „Kdo je to ten dowgar?“

Ten stejně šeptem odvětil: „Král.“

I SIRRACH opouštěli za ranního šera. S očními víčky ještě slepenými spánkem vyrazili na stezku, která je měla zavést vysoko do hor. Jejich bolavé nohy jen neochotně stoupaly po strmé, téměř neznatelné pěšině plné vývrátů a výmolů. Když slunce rozehnal ranní mlhu, byli už vysoko nad SIRRACHEM a z výšky pozorovali hluboko pod sebou údolí Chermaghinu, Sněžné řeky. Ta pramenila na zasněžených svazích Maghrinu a odtud tekla asi sedmdesát mil na západ, aby se potom stočila přímo na jih. Po dalších šedesáti mílích dospěla pod skalní masív, na kterém stál hrad chyrkhanských králů, Dowril Awrakh. Zde se koryto řeky opět prudce obrátilo tentokrát na sever, aby po dalších

sto mílích dorazilo až k moři severně od Nirruchu. Řeka tak vytvářela velký oblouk obtékající horský hřeben, kterému se příznačně říkalo Předěl.

Rozhodli se jej přejít napříč, čímž si cestu zkrátili o dva dny a vyhnuli se nebezpečnému povodí, ale museli podstoupit namáhavý přechod strmého skalnatého hřebene po úzké, sotva viditelné stezce. Když k večeru sestupovali vyčerpáni zpět k Chermaghinu, byla již téměř tma, a tak byli rádi, když našli alespoň trochu chráněné místo pod útesem nevelké skály.

Další východ slunce je opět zastihl na cestě. V ranní mlze již podruhé přebrodili rozbrázděné řečiště Sněžné řeky, plné vymletých tůní a obrovských balvanů. Pak pokračovali po druhém břehu řeky, aby kolem poledne začali opět stoupat do hor. Stezka již nebyla tak příkrá a také les se kolem nich proměnil. Ubylo dubů a jiných listnatých stromů a přibylo borovic a cedrů, s nimiž les zhoustl a ztmavl. Když se konečně vyšplhali na horské sedlo, vzduch se citelně ochladil. Byli však odměněni nádherným pohledem na náhorní plošinu, která se v průzračném horském vzduchu táhla směrem na sever, kam až oko dohlédlo. Nebyla to rovná pláň, spíše mírně zvlněná pahorkatina, kde se střídaly rozlehlé travnaté pláně, malé lesíky a tmavé plochy nevelkých ledovcových jezer, v jejichž okolí ještě ležely zbytky starého sněhu.

Tady je čekal čtvrtý nocleh jejich putování. Na rozdíl od předchozích nocí si však tentokrát užili tolik chladu, že oči zamhouřili jen krátce. Díky tomu je Oghlar, který měl poslední hlídku, ráno ani nemusel budít, a tak mohli opět vyrazit ještě za šera. Pochodovali směrem na východ doufající, že se usilovnou chůzí alespoň trochu zahřejí. Úlevu jim však přinesl až východ slunce, který jim kromě hřejivých paprsků nabídl i další nádherný výhled.

„Ghir-i-Korlan, kraj lovců!“ zašeptal tiše Oghlar, stojí uprostřed mezi Abarhilem a Bakhlařem, kteří se kochali pohledem do neobvyklé krajiny. Po chvíli se dotkl jejich ramen, aby upoutal jejich pozornost

a přesměřoval ji požadovaným směrem. Potom s úctou pronesl jediné slovo: „Maghrin!“

A skutečně, v dálce několika desítek mil spatřili velkolepý pravidelný kužel sopečného původu, jenž zůstával v téměř nepřetržitém objetí bílých mračen, které dodávaly tomuto božskému stolci na tajemnosti. Chyrrkhany uctívány Maghrin byl považován za sídlo Maghúra, vládce chyrrkhanského nebe.

Když se dost vynadávali, pokračovali dále na severovýchod. Na obzoru se jim co chvíli ukázal některý zvědavý obyvatel zdejšího horského světa. Jeleni, horské ovce a divocí ghoárové, zvláštní zvířata, jimž podobná Abarhil doposud neviděl. Silný válcový trup porostlý hustou dlouhou srstí nesly úzké štíhlé nohy. Hlava se vypínala na dlouhém útlém krku, který dělal tato zvířata na pohled ještě vyšší, než skutečně byla.

Slunce se již znovu sklánělo za obzor, když dorazili k úvalu zaříznutému do horského úbočí a ze dvou stran sevřenému svahy porostlými mohutnými cedry. Středem protékal horský potok, na jehož břehu bylo osídlení, které tvořilo asi deset velkých dlouhých budov s doškovými střechami, za nimiž byla menší hospodářská stavení. Celý prostor vsi byl ohrazen jednoduchou dřevěnou palisádou, která měla chránit obyvatele před zvěří i nepřáteli. Tu lemovaly primitivní ploty tvořící malé ohrady, kde se popásali ovce a ghoárové.

„Waghirach, Orlí hnízdo, sídlo Waghlara, mého strýce z matčiny strany,“ představil Oghtar stručně místo, na které se dívali.

Abarhil se na něj překvapeně podíval. Netušil, že tento námořník a lodivod má příbuzné mezi horskými lovci. Ukázalo se, že to nebylo jediné překvapení, jež jim Oghtar přichystal.

„Bakhlare, tak v této vesnici strávíš letošní léto. Jak se ti tady líbí?“

Mladík se po otci rozpačitě ohlédl. Po rozlehlém Nirruchu byl nadšený výstavným SIRRACHEM a stejně jako Abarhil by se rád podíval i na jih na sídlo krále, Dowril Awrakh. Od počátku se připravoval na to, že horská

vesnice nebude v porovnání s ruchem přístavního města nic velkolepého, ale skutečnost jej vyloženě zklamala. Oghlar, který dokázal odhadnout, co se odehrává v synově duši, pokračoval a potutelně se usmíval.

„Netvař se tak ztrápeně, mladý muži. Myslím, že budeš velmi příjemně překvapen! Já zde ve tvém věku strávil mnohem více času, byl jsem zde s matkou několikrát celé léto a nikdy jsem se nenudil!“ řekl spokojeně a poplácával svého zarmouceného syna po zádech.

„Oghlare, nikdy jsi nemluvil o tom, že tvoje matka pocházela odtud a že jsi prožil mládí v horách!“ vypadlo z překvapeného Abarhila.

„Nikdy ses na to neptal!“ odpověděl rozjařeně Oghlar, na kterém bylo vidět, jak jej návrat do kraje, kde trávil své dětství, nadchl.

„No jo, ale jak jsem asi mohl tušit, že se mám na něco takového zeptat?“ zabručel si pro sebe Abarhil. „A řekni, kde ty jsi vlastně nebyl a co neznáš?“

Oghlar se na něj dlouze podíval, lehce přivřel oči, nepatrně pozvedl koutky úst a jeho tvář vykouzli onen nezaměnitelný úsměv, který Abarhila vždy vyváděl z rovnováhy.

„Milý Roghídane, to už přece víš, že svět leží u nohou odvážným a bohové nám dali nohy proto, abychom chodili, a oči, abychom se dívali. Jen využívám své dary a neotáčím se zády k tomu, co mi osud nabízí.“

Pak však jeho tvář zvážněla. „Víš, něco mi říká, Roghídane, že už není daleko čas, kdy to budu já, kdo bude sedět a udiveně naslouchat tvým příběhům z cest. Takže jak se u nás říká, netrhej ovoce, které nedozrálo, sic nikdy nepoznáš, jak chutná zralé,“ dodal již veseleji se svým šibalským úsměvem.

Poutníci se zastavili na svahu ve vzdálenosti asi tří set stop od palisády a shora pozorovali čilý ruch, který ve vesnici vypukl poté, co byli zpozorováni. V tomto pustém divokém kraji, kde byly návštěvy vzácné,

vyvolali neohlášení hosté patřičný rozruch. V palisádě se odsunula jednoduchá vrata a vykročila z ní trojice mužů. Uprostřed kráčel statný, ale věkem již přece jen shrbený muž, jehož hlavu zdobila hustá kštice šedivých vlasů. On sám nebyl nijak ozbrojen, zato muž po jeho levém boku nesl natažený luk s připraveným šípem a muž po pravici držel na provaze dva obrovské psy.

„Bakhlare, to je Waghlar, můj strýc, a jestli si to dobře pamatují, ti po jeho boku budou jeho synové Doghan a Zerghan,“ řekl rozjařeně Oghlar. „Myslím, že nás ještě nepoznali, tak se raději moc nehýbejte, ať je nevyprovokujete. Korlané jsou vynikající střelci.“

Všichni tři tedy zůstali stát bez pohybu a čekali, než místní překonali přibližně polovinu vzdálenosti, která je oddělovala. Tam se starý muž zastavil a několikrát nevěřicně zakýval hlavou, aby pak zvolal: „Je to možné, nebo už mě mé stáří připravilo o zrak? Jsi to ty, Zyrane?“

Abarhil se nechápavě podíval na Oghlara, ten mu však nevěnoval pozornost.

„Nemýlíš se, Waghlare, tvůj zrak stále dělá čest tvému jménu. Syn tvé sestry se po dlouhých letech vrací na korlanské pláň. Přivádím svého syna Bakhlara a přítele ze severu, Roghídana.“

Starý muž zrychlil krok a za krátkou chvíli stál i se svými průvodci tváří v tvář vzácné návštěvě. Jeho stará, vráskami zbrázděná tvář vyjadřovala nelíčenou radost, když svými obrovskými pažemi objal Oghlara i jeho syna.

„Dnes máme vsukutku dobrý den. Tak vzácná návštěva od mých drahých příbuzných z Nirruchu! Od smrti své sestry jsem tam nebyl. A to už uteklo zatraceně let. Buďte tedy vítáni, můj dům bude vaším domem! Celá má rodina a všichni příbuzní a známí budou dychtiví zpráv a novinek, které přinášíte. Nestává se nám často, že nás navštíví cizinci z tak dalekých krajů.“

Waghlar poodstoupil, aby si znovu prohlédl své příbuzné. Potom se podíval se zájmem na Abarhila, který mezitím obdivoval obrovské psy, jež držel jeden z mužů na provaze.

„Tvůj přítel přišel ze severu, Zyrane?“ zeptal se Waghlar svého příbuzného. Abarhil se po těch slovech otočil zpět k náčelníkovi.

„Skutečně vypadá velmi zvláště, ale jméno má chyrrkhanské a velmi výjimečné. Málókdo se může chlubit tím, že nosí jméno pána hor. Je i tak odvážný?“

„Roghídan je ještě mladý, ale srdce má odvážné a přišli jsme sem právě proto, aby udělal čest svému jménu a utkal se na lovu s pánem hor,“ odvětil Oghlar.

„Tak je to tedy! Inu, rádi mu tu možnost poskytneme. Ale teď pojďme do vsi, na povídání bude ještě hodně času.“

Waghlar se otočil a pokynul hostům, aby se s ním vydali k bráně vesnice.

Vstup do vsi nebyl typickou branou, ale spíše otvorem v palisádě, který se na noc zahrazoval blokem svázaných kůlů, jež na obou stranách přesahovaly přes vstupní otvor. Když vešli dovnitř, zjistil Abarhil, že Korlané jsou právě tak zručnými tesaři a řezbáři jako jejich příbuzní dole v povodí Sněžné řeky. Dlouhé domy byly umně sestavené z mohutných, nahrubo otesaných kmenů. Měly jen malá okénka, kterými dovnitř pronikalo jen tolik světla, kolik bylo nezbytně nutné. Při bližším pohledu bylo zřetelné, že výběr kmenů se neponechává náhodě, jelikož klády do sebe dobře zapadaly a nebylo mezi nimi vidět žádných mezer ani spár. Střechu tvořila silná vrstva došků, které byly svázané z dlouhých trav horských luk. Jen stěny domů mu připadaly nějaké nízké, a to i pro Chyrrkhany, kteří byli obecně menšího vzrůstu. Odpověď na tuto otázku však dostal vzápětí, když vstoupil do domu dveřmi pokrytými umnými řezbářskými ornamenty. Nejprve se musel sehnout, ale když sestoupil po několika schůdcích, zjistil, že uvnitř už může stát naprosto pohodlně. Vnitřek domu byl totiž zapuštěn několik

stop pod úroveň země. Domy tak byly lépe chráněné před silnými zimními větry.

Waghlar byl schakhilar, stařešina, a jeho dům byl ve vsi největší. Společně s ním jej obývali ještě jeho dva synové s manželkami a čtyřmi dětmi ve věku dva až pět let. Na délku měl asi osmdesát stop, na šířku přibližně patnáct a jeho vstupní hala sloužila i k rokování obyvatel vsi. Podlaha srubu byla pokryta nahrubo opracovanými prkny, v okolí krbu však byla vyložena plochými kameny.

Vchod do domu byl umístěn vlevo a od něj pokračovala napříč celým stavením asi sáh široká chodba. Vpravo od ní byl prostor rozdělen dřevěnými příčkami do čtyř obytných prostorů, které svým obyvatelům poskytovaly alespoň nějaké soukromí. Stěny oddělující jednotlivé jizby byly zdobené kůžemi ulovených zvířat a zbraněmi a v chodbě visely různé koše, ve kterých bylo uloženo pastevecké a lovecké náčiní. Každá místnost měla vlastní malý krb a dala se uzavřít kožešinovým závěsem.

Waghlarova komnata, kde se ubytovali i hosté, byla až na samém konci domu. Dvě místnosti před ní patřily jeho synům. Jizba hned u vchodu byla nejprostornější a užívali ji všichni společně. V této místnosti se společně jedlo, pracovalo a přijímaly se návštěvy. Byl zde dlouhý stůl s lavicemi po stranách, ke kterému se jistě vešlo mnohem více osob, než kolik jich v domě žilo. Abarhil zvyklý na prostorný rodný dům s mnoha komnatami byl tak stísněným prostorem překvapený. Když však později navštívil i další domy v osadě, musel uznat, že Waghlarův dům nabízel v porovnání s nimi skutečně mimořádné pohodlí.

Když se poutníci ubytovali, odvedl je Waghlar do společné místnosti, kde už mezitím jeho snachy připravily občerstvení. Prostřený stůl nabízel bohaté pohoštění skládající se ze sýra, skopového masa, zvěřiny, chleba, jakési kaše a nápoje, kterým byla, jak později zjistili, silná medovina.

Abarhil, který v zadní místnosti odložil svůj plášť a čapku, se díky svému vzhledu jako již tolikrát na této cestě stal zdrojem pozdvižení a úžasu. Malí i velcí byli uvedeni v úžas jeho plavými vlasy a to se

opakovalo s každým dalším příchozím. Zpráva o nečekané návštěvě se rozšířila rychlostí blesku a tak nebylo divu, že se do stařešinoва domu pod různými záminkami trousili obyvatelé vsi zvědaví na hosty a žádostiví novinek z neznámého světa.

Trojice zasedla k dlouhému stolu a za zvědavých pohledů a šeptání se pustila do bohaté hostiny. Když bylo po jídle a konečně se sešli všichni, kteří přijít chtěli nebo mohli, praskala sněmovní komnata ve švech. Bylo neuvěřitelné, kolik se sem vešlo posluchačů. Obsadili všechny lavice i dodatečně přinesené židle, děti seděly namačkané na zemi na kožešinách nebo na vstupních schodech.

Waghlar vstal, aby hosty představil a učinil tak zadost zvyklostem vsi.

„Jménem Waghirachu vítám u nás našeho příbuzného Zyrana, na kterého si jistě všichni vzpomínáte, a jeho syna Bakhlara, který u nás zůstane jako host celé léto. Dále vítáme jeho přítele Roghídana, který připlul z dalekého a vzdáleného severu do Nirruchu a odtud vážil dlouhou cestu až sem k nám do hor. Nyní ti, Zyrane, předávám slovo, abys uhasil naši velkou zvědavost.“

Oghlar se postavil a zvedl ruku, aby uklidnil rozvířený a zvědavý dav, který ne a ne utichnout. Bylo na něm vidět, že se mezi příbuznými cítí jako ryba ve vodě. Abarhil, který znal z dřívějšíka jeho nechuť vystupovat, to sledoval s údivem. Měl pocit, že se teď dívá na někoho úplně jiného. Lodivod se s úsměvem pustil do dlouhého vyprávění o svých námořních cestách na sever, o setkání s Abarhilovým otcem a o společných plavbách daleko na jih. Zmínil se o společně prožitých dobrodružstvích i o své slibu, který dal Abarhilovi, že jej vezme na lov horských lvů. Vyprávěl o své rodině a novinkách, které se udály v posledních letech v Nirruchu. Když se konečně odmlčel, byla již venku temná noc.

„Dobře jsi hovořil, Zyrane. Navštívil jsi daleké kraje a myslím, že jsi pro tuto chvíli nasýtil naši zvědavost, protože nikdo z nás netušil, jak velký a rozlehlý je svět kolem Anghiru. Jedna věc však stále dráždí naši zvědavost, a to je tvůj přítel. Z jakého on pochází národa? Nikdo z nás

nikdy neviděl tak světlou pleť, nemluvě o jeho plavých kadeřích. Kde žije tak zvláštní národ?“

Oghlar se otočil na Abarhila, vztáhl k němu ruku a zřetelným gestem ho vyzval, aby nyní on zaujal jeho místo před přihlížejícím davem.

„No, myslím, Roghídane, že přišel čas, abys ukázal, jak dobrým jsi vypravěčem!“

Abarhil zbledl a upadl do rozpaků. Nebyl připraven na to, že by dostal slovo. Byla pravda, že rád příběhy poslouchal a stejně rád je vyprávěl, ale nyní měl hovořit v jazyce, který nebyl jeho mateřštinou. Rozpačitě se zvedl a s výčitkou v očích se na Oghlara podíval, ale potom přece jen promluvil: „Dobře tedy, řeknu vám něco o sobě, ale musím se omluvit pro svou nedostatečnou znalost vašeho jazyka.“

„Roghídane, tvoje chyrrkhanština je více než dobrá, a co nedokážeš sám, s tím ti mohu pomoci,“ povzbudil jej Oghlar a ustoupil, aby uvolnil své místo mladému příteli. Abarhil se nervózně rozhlédl. Nebylo divu, když na něm s dychtivým očekáváním viselo tolik zvědavých očí. Hlavy posluchačů se nakláněly jedna k druhé a něco si zvědavě šeptaly.

„Narodil jsem se v dalekém městě na severu. Plavba do mého rodného kraje trvá několik týdnů. Mé město je na rozdíl od erighanských vsí postaveno z kamene. Tak jako jsou Erighané zruční řezbáři, tak jsou moji krajané zruční kameníci a stavitelé.“

Abarhil se po rozpačitém úvodu přece jen rozpovídal a barvitě líčil život a historii Merélosu. Když popisoval jeho velkolepé chrámy, vstoupil mu do řeči jeden z posluchačů.

„Všichni obyvatelé tvého města mají stejně plavé vlasy jak ty?“

„Nikoli, obyvatelé mého rodného kraje, stejně jako moji rodiče, jsou snědí a tmavovlasí.“

Místností projela vlna tichého údivu.

„A proč ty vypadáš jinak?“

Rozpačitý Abarhil si v tom okamžiku vzpomněl na Darren, dívku z dálného severu a její vyprávění.

„U nás se vypráví, že naši dávní předkové pocházeli z krajů daleko na severu, kde jsou tuhé zimy a sníh tam leží téměř polovinu roku. Je to národ plavovlasých lidí, kteří žijí na velkých travnatých pláních. Snad to tak přišlo, že v mé osobě opět povstala jejich krev, přestože moji rodiče jsou snědé pleti a tmavých vlasů.“

Abarhil pokračoval dál a líčil události, o kterých slyšel teprve nedávno na Deónově lodi nebo si je pamatoval z mládí od svého učitele. Sám sebe překvapoval slovy a větami, které plynuly z jeho úst a které vůbec nezněly jako to, co si ještě před nedávnem o divokém severu myslel. Tak moc jej změnilo krátké setkání na pobřeží ostrova Aâtyrr. Svě vyprávění ukončil povídáním o hordách Gortrogů, kteří dnes ovládají všechny kraje na sever od jeho rodného města.

„Kdo jsou ti Gortrogové?“ otázal se jeden z posluchačů, na jehož obličej se objevila prazvláštní grimasa, jako by to slovo ani nemohl přenést přes rty.

„Sám nevím, nikdy jsem je neviděl,“ odpověděl pravdivě Abarhil. „Ale povídá se u nás, že prý vypadají jako démoni s černými obličejí a s rudými hřívami, kteří jezdí na koních a jsou nesmírně krutí. Na sever od Merélosu je velké město, sídlo dávných králů, a tam dnes žije Pán východu, který je prý vládcem toho ďábelského plemene.“

Muž, jenž Abarhila přerušil, vstal ze země, napřímil se a vzrušeně oslovil shromáždění.

„Slyšíte to, rudá hříva, tváře démonů. To jsou přeci Gorwondové, Drughárovi služebníci, se kterými už se několikrát setkali mí příbuzní na jihu. Ti věří, že již ovládli celý Urughir. Už jsem vám o nich vyprávěl a nikdo jste mi nevěřili, že existují. A tady slyšíte z cizích úst, že to je pravda. Anghir je poslední svobodné území na západ od Urughinu a Shariané jsou poslední hrází, která brání tomu, aby se ti démoni přelili přes hory do Anghiru. Jste malověrní, ten cizinec jen

potvrdil má slova! Až přijdou sem, tak budete naříkat, že jste nepomohli svým příbuzným na jihu!“

Mezi posluchači projela vlna vzrušení a místnost zaplavily souhlasné i nesouhlasné výkřiky. Jednotliví mluvčí vstali a začali po sobě pokřikovat. Bylo zřejmé, že se jedná o věc, která není nikomu lhostejná a rozděluje celé zdejší společenství. Ve zmatku, který nastal, se Oghlar s Abarhilem udiveně otočili na Waghlaru, jenž se jim vše pokusil vysvětlit.

„Jmenuje se Aadrudan a přišel z jihu od ohnišť východních Harghanů. Našel si tady ženu a odstěhoval se k nám. Žije tu teprve několik let. Přinesl sem novoty a zprávy, jež se k nám nikdy dříve nedonesly. Jedna z nich byla právě o Gorwondech, služebnících smrti. Zprvu mu nikdo nevěřil, ale je pravda, že v létě jsem byl v SIRRACHU a můj příbuzný mi vyprávěl, že právě zvěsti o Gorwondech jsou zdrojem sporů a hádek mezi Erighany a Harghany. Na výročním sněmu v Dowril Awraku Harghané požadovali, aby všechny kmeny přispěly svými muži a prostředky na ochranu průsmyků v horách. Erighanští předáci to odmítli s tím, že ty zvěsti nejsou ověřené a vysmáli se jim.“

„Něco jsem už zaslechl cestou,“ odvětil zamyšleně Oghlar. „Zástupci Tighanů jezdí na výroční sněm jen výjimečně. Pořádá se v létě a v té době je mnoho našinců na cestách mimo Anghir. Ale na to, že Gortrogové existují, na to můžeš vzít jed a jestli je pravda, že Gorwondové jsou ve skutečnosti Gortrogové, pak Anghiru opravdu hrozí velké nebezpečí. Myslím, že v Nirruchu musím vyřídít, aby se toto léto Tighané výročního sněmu určitě zúčastnili. U nás se zatím jen povídá, že se zhoršily vztahy mezi Hargany a Erighany a na pomezí došlo k šarvátkám. Co je na těchto zvěstech pravdy?“

Waghlara jen smutně pokýval hlavou.

„Ty zprávy jsou bohužel pravdivé, Oghlare. A je to dvojnásob smutné, pokud na našich hranicích opravdu stojí tak zlý nepřítel. Jen se podívej kolem. Takhle Anghir neubráníme!“

Místnost se mezitím změnila v kolbiště, kde místo kamenů poletovala ostrá slova a vzájemné výtky.

„Je na čase to ukončit!“ řekl Waghlar a povstal. „Dost už!“ vykřikl hlasitě. „To vám musí schakhilar připomínat zákony pohostinnosti? To tedy ukazujete našim hostům pěkné věci. Co si asi o nás pomyslí náš vzácný host ze severu a co bude vyprávět ve své domovině?“

Ta slova zchladila rozpálené hlavy a všichni se teď otáčeli směrem k nim a rozpačitě se dívali jeden na druhého. Pomalu si začali znovu sedat na zem a se studem pohlíželi na hosty, kteří seděli před nimi. V místnosti byl přímo cítit pocit provinění a hanby za nepřiměřené chování.

„Myslím, že horké hlavy nejlépe zchladí studený noční vzduch, proto rozpouštím toto shromáždění,“ pravil rozzlobený Waghlar, na němž bylo vidět, jak je rozmrzelý z představení, které tady jeho soukmenovci předvedli.

„Přemýšlejte, jak napravíme v očích hostů naši pokaženou pověst. Lovci zítra ráno vyrazí na pláně, aby vystopovali horského lva, abychom tak pomohli splnit přání našeho vzácného hosta. Pozitří, bude-li přát počasí, vyrazí Korlané na lov!“

Když se shromáždění rozešlo, hosté se spolu s Waghlařem přemístili do velké zadní místnosti, kde se po krátkém rozhovoru odebrali na lůžka. Měli za sebou dlouhý den, takže všichni usnuli, jakmile položili hlavu na podhlavníky.

Druhý den ráno vstal Abarhil dříve než ostatní. Chtěl si prohlédnout vesnici a nejbližší okolí. Když procházel návštěvní síní, našel na dlouhém stole prostřeno ke snídani. Čiroková kaše, chléb, sýr a džbán s vodou. Chvilí čekal, zda se k němu někdo přidá, a pak se s chutí pustil do jídla. Když se v místnosti objevila Zerghanova žena Lówil, aby mu

s úsměvem popřála dobrého rána, zdvořile poděkoval, a jakmile dojedl, vyšel ven do chladného jitra.

Za jasného dne vypadalo vše jinak než za včerejšího šera. Za domem bylo několik chlívů s malou ohradou, kde byl přes zimu ustájen dobytek, a velká stodola. Domy obklopovaly v nepravidelném kruhu malé prostranství, v jehož středu stál sloup, do kterého byl vydlabán orel, symbol vsi. Waghi totiž znamenalo v chyrrkhanštině orel. Zde se právě chystalo několik lovců na výpravu, jejímž cílem bylo vystopovat horského lva. Lovci provedli jakýsi krátký rituál, pak zavolali na psy a vyrazili směrem k bráně.

Abarhil prošel bránou hned za nimi. Výhled do kraje byl ze dvou stran omezený svahy porostlými cedrovým lesem, ale směrem dopředu, kde byla na obzoru vidět vzdalující se skupina lovců, se táhla zvlněná travnatá pláň. Obešel celou ves dokola a podíval se do ohrad, kde byly zavřené ovce a ghoárové. Od Oghlara už věděl, že Korlané se živí pastevectvím, lovem a příležitostným sběrem plodů, které nabízely louky a lesy v okolí. Na náhorní planině vystavené studeným větrům, kde zima trvala déle jak půl roku, se ani nic pěstovat nedalo. Vše potřebné si opatrovali směnou se svými příbuznými v nížině, které zas oni zásobovali masem, sýrem, vlnou a kožešinami. Zvláště jemná světlá jelenice, kterou Korlané uměli tak zručně zpracovat, byla v erighanských statcích velmi ceněna.

Když se Abarhil vrátil zpět, ve vsi už bylo živo. Sledoval zrovna při práci několik řemeslníků, když zaslechl Oghlarův hlas.

„Máš nějaký plán na dnešní den? Pokud ne, Waghlar nás pozval na výpravu k úpatí Maghrinu, myslím, že to bude zajímavé. Co říkáš?“

„Proč ne. Nebudeme přece celý den sedět ve vsi. Ty, Oghlare, můžeš mi vysvětlit toho Zyрана? Včera nebyl čas, abych se tě zeptal.“

„To je jednoduché, to je moje pravé jméno.“

„Tvoje jméno – a co je potom Oghlar?“ zavrtěl Abarhil udiveně hlavou.

„To už je dávno. Když jsem prvně vyrazil na moře a dostal se do Osttaru, ptali se, kdo jsem. Katbatu jsem nerozuměl, tak jsem si myslel, že se ptají, odkud jsem. Odpovídal jsem po našem: Oghi lar, muž z jihu. No a z toho vzniklo Oghlar. A protože Mirwil to jméno začala používat taky, přijal jsem jej za své. V Nirruchu mi už nikdo jinak neřekne.“

„Hmm, to je zvláštní. Jsem zvědavý, co všechno se o tobě tady ještě dozvím,“ zabrumlal Abarhil více pro sebe než v odpověď Oghlarovi a odešel si do domu sbalit věci na celodenní výpravu.

Slunce už stálo nad vrcholky hor, když pětice mužů vyrazila z osady. Kromě Waghlara je doprovázel ještě jeho syn Zerghan se svými dvěma psy. Pochodovali směrem na sever, kde se v dálce tyčil mohutný kužel Maghrinu. Abarhil se Waghlara zvědavě zeptal, zda se pokusí vystoupit i na vrchol. Waghlar se na mladíka nevěřicně podíval, jako by se chtěl přesvědčit, zda nejde o hloupý a nepovedený vtip. Abarhil se však tvářil naprosto vážně.

„Roghídane, pro nás je ta hora posvátná a výstup nahoru by byl porušením všech našich zvyků a zákonů. Za svůj život jsem neslyšel o nikom, kdo by se o to pokusil. Navíc jen na pochod k úpatí bychom potřebovali celý den. Ale budeš moc obdivovat něco jiného, Urughin.“

Dalšího vysvětlení už se Abarhil nedočkal. Kráčeli v zástupu po úzké stezce, jen psi pobíhali kolem, větřili a plašili horské sviště nebo tetřívky. V dálce občas zahlédli malé stádo jelenů a plachých laní, ale protože lov nebyl jejich cílem, tak si jich nevšíмали.

Slunce stálo v nadhlavníku, když se před nimi objevilo prudké stoupání. Strmý svah porostlý křovinami a zakrslými borovicemi přešel na vrcholu ve skalní plošinu, která končila kolmým dechberoucím srázem padajícím do hloubky několika tisíc stop.

Co však Abarhila na okamžik připravilo o řeč, byl výhled, který toto místo poskytovalo. Jasně modrá obloze byla jako vymetená, až na pár mráček vysoko nad jejich hlavami. Díky tomu bylo vidět na desítky mil daleko. Vlevo se zvedal dokonalý kužel Maghrinu, prudce klesající

svahy pod ním byly porostlé řídkým lesem, který přecházel v travnatou pláň. Řeka protínající savanu vypadala z výšky několika tisíc stop jako nepatrná modrá stužka ztrácející se z dohledu kdesi daleko na východě. Její řečiště bylo obklopeno rozptýlenými lesíky, a když Abarhil opravdu zaostřil zrak, zahlédl na pláni drobnou mizivou tečku, pasoucí se stáda jakési velké zvěře. Chvilí bylo ticho. Myšlenky se v tom nekonečném prostoru rozpínaly do stran a bylo obtížné je soustředit tak, aby je člověk mohl vyjádřit.

Dlouhé ticho konečně přerušil Oghtar, který se obrátil na svého syna. „Už je to skoro dvacet let, co jsem tady stál naposledy, ale je to stejně neskutečné a nádherné jako kdysi. Co říkáš, Bakhlar? Kdybys prošel celý Anghir křížem krážem, nic podobného nenajdeš.“

Ten s nadšením přikývl a za oba to vyjádřil užaslý Abarhil:

„To je skutečně neuvěřitelné. Připadám si jako orel, jen se odrazit a letět!“

„To bylo trefné, Roghídane,“ usmál se Oghtar a mimoděk sáhl rukou do prostoru, jako by opravdu chtěl roztáhnout křídla. „Ne nadarmo se tomu tady říká Orlí kámen, Waghi Grakh!“

Abarhil se otočil na Waghlara. „Ta řeka dole v údolí, to je Urughin?“

„Ano. Na svazích Maghrinu pramení dvě řeky. Chermaghin, který odtud není vidět, teče na západ, a větší a mohutnější Urughin teče na východ.“

„Kam vlastně teče? Kde ta řeka končí?“ zeptal se zvědavě Abarhil. A dostalo se mu odpovědi, která jej úplně vyvedla z míry.

„Pořád na jihovýchod a na konci své pouti ústí do východního moře.“

Abarhil sebou překvapeně cukl a s udiveným výrazem se podíval na Waghlara, zda si z něj netropí žerty. Ten se však tvářil naprosto vážně a sledoval tenkou stužku řeky. Abarhil se tedy otočil na Oghlara v běžné řeči.

„Slyšel jsi to, Oghlare? Východní moře! To by znamenalo, že tvůj otec měl pravdu a Dairlúré se musí někde daleko na jihu stáčet opět na sever!“

Oghlar neodpověděl, jen na souhlas lehce kývl hlavou. Abarhil se tedy obrátil zpět ke stařešinovi.

„A jak to, Waghlar, vůbec můžete vědět? Vždyť žijete tady v horách a pevnina se táhne, kam až oko dohlédne.“

Vrásčitý obličej starého muže se nad nevěřicným údivem mladého muže roztáhl pobaveným úsměvem, ale potom začal pomalu vyprávět.

„Ve Waghirachu žil před mnoha léty, bylo to v časech mého dědečka, mladý muž, který se tak zamiloval do tohoto výhledu, že se rozhodl zjistit, kam vlastně Urughin teče. Jednoho dne na jaře sestoupil do nížiny, dále na jihu, tam,“ Waghlar mávl rukou doprava, kde byly svahy hor mírnější a lépe schůdné. „Při odchodu řekl, že se do konce léta vrátí. Nevrátil se však ani koncem léta, ani před začátkem zimy, ani následujícího roku. Ve vsi si všichni mysleli, že zahynul. Buď jej zabila dravá zvěř nebo nepřátelští Katawdové, kteří tam dole žijí.“

Waghlar se na chvíli odmlčel a pak zčistajasna změnil obsah svého vyprávění, protože se znovu obrátil na Oghlara. „Synovče, zloději už zase vystupují na svahy hor, aby přepadali naše vesnice a loupili. Vzpomínáš na Torilana? Pocházel z Doghirachu, z vesnice, co má ve znaku medvěda.“

„Vzpomínám si. Proč?“

„Asi před čtyřmi roky přepadli Katawdové jejich vesnici dole na jihu, jen kousek severně od pramenů Birighinu. Z vesnice se tehdy zachránila stěží třetina obyvatel. Přišli v noci a zabíjeli bez milosti muže, ženy, děti, staré i mladé.“

Oghlarův výraz se během těch slov změnil. Jeho pohled ztvrdl a v tváři se mu objevil bojovný výraz. „Jak jste na to odpověděli? A co se stalo se zbytkem vesničanů z Doghirachu?“

„Schakhilarové rozhodli, že každá vesnice Korlanů pošle muže a psy. Sešly se téměř tři stovky bojovníků. Přišli i horalé od horního toku Birighinu, dokonce i dowgar poslal část své družiny. Nakonec jich bylo přes pět set. Sestoupili dolů z hor do nížiny. Pálili a ničili, na co přišli. Trvalo to více jak dva týdny. Prý vypálili do základů celkem čtyři vesnice a území na úpatí hor se tak na čas úplně vylidnilo. Od té doby byl klid až do nedávna. Jenže Katawdové už se jako lupiči rodí a bylo jasné, že se budou chtít pomstít. Je to nekonečný řetěz krve a zloby.“

Waghlar se díval nehybným pohledem do nížiny a jeho hlas zněl nesmiřitelně, když pokračoval: „Zbytek lidí z Doghirachu se přestěhoval sem k nám na sever, kde jsou svahy příkré a méně přístupné. Založili si novou vesnici dva dny cesty na jih od Waghirachu. Pomáhali jsme ji stavět, ale nemají to jednoduché, je jich málo.“

„Katawdové? O těch jsem nikdy neslyšel, nezní to příliš chyrrkhansky,“ vstoupil do hovoru Abarhil. Místo stařešiny mu odpověděl Oghtar.

„To máš, Roghídane, pravdu, ale dobře je znáš, jen jim u vás na severu říkáte Dulginové. Jejich předkové k vám přišli právě z krajů kolem Urughinu. To jméno pochází z jejich mateřštiny. Tak oni nazývají sami sebe, ale pro Chyrrkhany to znamená to samé co zloděj. Zvláště Erighané je k smrti nenávidí. Když před dávnými léty přišli Chyrrkhané do nové vlasti, existovaly na horním toku Chermaghinu a Birighinu početné vesnice Katawdů. Během několika generací je však Erighané vytlačili přes hory do suchých plání Urughiru. Katawdové se s tím nikdy nesmířili a od té doby se vracejí. Mstí se, loupí a vraždí. A Erighané to opěťují.“

„Tak Dulginové pocházejí z jihu?“ utrousil udivený Abarhil. Potom si však vzpomněl, kde vlastně rozhovor začal, a obrátil se na Waghlara: „A jak to vlastně dopadlo s tím mladým mužem?“

„Vrátil se,“ odpověděl stručně stařešina, ale pak se přece jen rozpovídal. „Vrátil se po mnoha letech, když jej již nikdo nečekal. Odešel jako mladík a vrátil se jako zralý muž a vyprávěl neskutečné příběhy. Zvěsti

o něm se dostaly až do SIRRACHU a DOWRIL AWRAKHU, takže si jej nechal zavolat dokonce i sám DOWGAR, aby vyslechl příběhy z jeho cest. Od té doby mu nikdo neřekl jinak než ADEGHÚR, PÁN CEST. Povídal, že putoval několik let podél řeky pěšky, později se po ní i plavil. Navštívil obrovská města a pevnosti na jejím středním toku. Na dolním toku prý řeka již opět protéká divočinou a v ústí je tak široká, že člověk nepozná, co je ještě řeka a co už moře. Tam také žije zvláštní národ rybářů. Ti lidé prý loví ryby, které jsou velké jako naše domy. Když tak rozprávěl, nikdo tomu nechtěl věřit a všichni se mu smáli. Hovořil o obrovských zvířatech, která prý mají ocas i vpředu, o zvláštních hrbatých zvířatech, o obrovských šelmách, které jsou mnohonásobně větší než naši lvi, o obrovských dravých ptácích. Vykládal o písečných bouřích s víry, které zvedaly do vzduchu lidi, zvířata i části domů. Bylo to tolik neskutečných příběhů a zážitků, že mu to místní nechtěli věřit a mysleli si, že si vymýšlí.“

„Jak dlouho trvala jeho cesta? Ví to někdo?“ zeptal se Abarhil, zvědavě hltající každé Waghlarovo slovo.

„Od jeho odchodu do návratu uplynulo jedenáct zim.“

„A Waghlare, vy víte, kdo to byl?“

Waghlar se na Abarhila usmál, sklopil hlavu, zhluboka se nadechl, a pak se na trojici, jež ho se zájmem sledovala, zase podíval.

„Byl to můj otec.“

„Váš otec?“ vypadlo z Abarhila překvapeně. „Váš otec podnikl takovou neskutečnou cestu? Viděl východní moře, o kterém si námořníci u nás vyprávějí jen jako o pohádce pro děti? Co říkáš, Oghlare, kdyby to tak slyšela posádka z Azraphel!“

„Nevím,“ pokrčil Oghlar lhostejně rameny. „Kdo nechce věřit, neuvěří, ani kdyby se před ním zjevil sám Maghúr!“

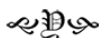
„Nikdy bych nevěřil, že budu muset vystoupit na vrcholky hor, abych získal důkaz, že existuje východní moře. To jsem tedy zvědavý, co na

tohle řeknou Lominas a Henderch. Ty ses, Oghlare, někdy sešel s Waghlarovým otcem? Viděl jsi ho a mluvil jsi s ním?“

„Ne, nikdy jsem neměl to štěstí. Vrátil se z cest ve zralém věku a děti měl pozdě, odešel dříve, než jsem se narodil,“ odpověděl zádumčivě Oghlar. „Všechno to znám jen z vyprávění své matky, která si ho pamatovala ještě jako dítě. Z těchto příběhů jsem čerpal chuť na své cesty, ale nikdy jsem o tom nemluvil. Pro obyčejné lidi je to příliš neskutečné a neuvěřitelné.“

„Takže to byl vlastně tvůj dědeček? Taky bych chtěl poznat ty kraje.“

Oghlar však místo odpovědi pouze vykouznil svůj spiklenecký úsměv.

O několik dnů později se Abarhil konečně dočkal. Lovci se vrátili s tím, že vystopovali samce horského lva s několika samicemi ve skalách vzdálených asi půl dne cesty. Ve srubu ještě vládla tma, když se začali před svítáním chystat na loveckou výpravu. Ozývalo se klení, když muži ve tmě nemohli najít svou výstroj, a zmatek ještě zvyšovali rozrušení psi, kteří se všem pletli pod nohy. Dům připomínal vosí hnízdo, do kterého někdo strčil hůl.

Kromě Abarhila a Oghlara se na lov chystali ještě oba Waghlarovi synové, které měli doprovázet tři muži, již lva vystopovali. Waghlar sám účast odmítl s tím, že je už na tento náročný lov příliš stár. Bakhlarovi účast zakázal Oghlar, jelikož byl pro změnu ještě příliš mladý. Zklamáný chlapec to nesl velmi těžce, ale otcově vůli se musel podřídít. Tak alespoň pomáhal s balením a přípravou.

Do ranní mlhy a chladu jich vyrazilo sedm se čtyřmi psy. Korlané byli ozbrojeni oštěpy a luky, jejichž lučičtě byla téměř tak dlouhá, jako oni sami vysokí. Abarhil nesl svůj krátký prohnutý skládaný luk, po kterém lovci zvědavě pokukovali. Hostova zvláštní zbraň jim ve srovnání

s jejich velkými luky připadala jako dětská hračka, na lov lva naprosto nevhodná.

Abarhil horského lva doposud neviděl a znal jej pouze z Oghlarova vyprávění. Ten jej popisoval jako nesmírně rychlé a silné zvíře. Největší samci mohli vážit až dvě stě liber a od tlamy po konec ocasu byli prý delší jak dva sáhy. Lodivod mu vyprávěl, že byl v mládí svědkem toho, jak rozzuřený samec zabil lovce, přičemž překonal jediným smrtícím skokem vzdálenost deseti sáhů.

Nebylo divu, že Abarhil cítil kromě vzrušení, jež mu rozproudilo krev v žilách, i svíravý pocit, který se mu rozléval od žaludku až k plicím.

Během několikahodinového rychlého pochodu prošli travnatou plání, aby se dostali do oblasti s množstvím skalnatých roklí a jeskyní. To bylo panství krále hor. Po nějaké době obezřetného pochodu dorazili na okraj oválné rokle, kde stopaři narazili na stopu velkého samce. Jeden z lovců shodil z ramen břemeno, které celou cestu nesl. Opatrně rozbil těsně utažený balík, ze kterého vypadlo mrtvé tělo mladé laně, kterou muži včera ulovili jako návnadu. Uvázal lani kolem zadních běhů provaz, přehodil si mrtvé zvíře znovu přes rameno a opatrně sestoupil na dno rokle. Ostatní stáli nahoře a obezřetně, s připravenými luky sledovali okolí. Muž přehodil lano přes silnou větev cedru a laň vytáhl asi stopu nad zem. Poté se rychle vyšplhal po svahu zpět. Návnada byla připravená a nyní nezbylo než čekat.

Lovci se rozdělili do tří skupinek, které se ukryly po obvodu rokle. Abarhil zůstal spolu s Oghlarem a podsaditým Doghanem, mladším z obou Waghlarových synů. Společně s nimi ležel v úkrytu i jeden z loveckých psů. Bylo na něm vidět, že se podobného lovu neúčastní poprvé, protože jakmile pocítil změnu v pánově chování, ztichl a ležel stejně nehybně jako lovci. Jen na jeho vlhkém pohyblivém čenichu bylo zřejmé, jak nedočkavě větrí.

Abarhil se při pohledu na psa nemohl ubránit obdivu. Mohutná hranatá hlava s množstvím kožních záhybů mu sice dodávala dobrácký výraz, ale při pohledu na tlamu s přewislými pysky, z níž čněly ostré špičáky,

nebylo pochyb, že toto plemeno je zrozeno pro boj a lov. Pes měl tělo pokryté krátkou hustou srstí, pod kterou se rýsovalo mohutné svalstvo. Zadní tlapy nebyly pod zavalitým tělem vidět, ale přední byly vystrčené dopředu a Abarhil měl pocit, že jsou téměř tak velké jako jeho dlaně. Otočil se k Doghanovi, aby ukázal na psa, a neslyšně několikrát zakýval hlavou, aby vyjádřil svůj obdiv. Korlanský lovec se beze slova usmál a položil svému psovi ruku na hřbet. Ten sebou jemně cukl a podíval se na pána, jelikož s dotykem očekával pokyn nebo nějaké dění. Když však viděl, že Doghan klidně leží, a nezaznamenal žádný vzruch, obrátil svou pozornost znovu k rokli. Čekání to bylo únavné a dlouhé, protože muži se po celou dobu téměř nepohnuli a nemohli ani hovořit. Jen jedenkrát za celou dobu se napili z koženého měchu s vodou.

Bylo již pozdě odpoledne, když pes náhle zvedl hlavu a celé jeho tělo se napjalo. Za okamžik se v rokli mihl pružný šedožlutý stín. Šelma neslyšně seskočila z vysokého převisu a zastavila se jen pár desítek stop od mrtvé laně. Byla to lvice, o kterých Abarhil slyšel, že jsou menší než samci. Přesto mu však připadala přinejmenším tak velká jako jejich psi. Vnímal vzrušený tlukot vlastního srdce a cítil krev tepající mu v žilách na spáncích. Snažil se pomalu a hluboce dýchat. Věděl, že musí ovládnout své vzrušení, chce-li zasáhnout cíl.

Lvice stála příkrčená a jen její dlouhý ocas se netrpělivě vlnil ze strany na stranu. Číhala a větřila. Něco nebylo v pořádku. Její budoucí kořist se chovala velmi divně. Váhala, zda tento nabízený dar přijme, nebo ne. Lovci zdálky sledovali nervózní hru svalů na jejím těle. Nikdo z nich se nehýbal. Kdyby ji vyplašili, stačil by jediný skok, aby opět zmizela v průrvě, ze které vystoupila.

Lákání nehybné kořisti však bylo příliš velké. Několik dlouhých pлавných skoků a šelma zatnula drápy do mrtvé laně. Lano neuneslo tíhu šelmy a přetrhlo se.

Doghan plácl psa po zádech a vykřikl: „Rogh!“

Ve stejném okamžiku vyrazili i další tři psi a na okraji rokle se zvedlo pět postav s napnutými luky. Těťivy zadrnčely a v dalším okamžiku se

dva šípy zabodly do mohutného těla. Raněná lvice se prudce otočila a vydala bolestný řev. I přes rány, které utržila od ostrých šípů, se však postavila útočícím psům. Jeden z nich do ní v divokém běhu narazil plecemi a srazil ji na záda. Šelma kolem sebe sekala obrovskými tlapami a cenila nebezpečně dlouhé tesáky. Jednomu ze psů, jehož ostré zuby mířily přímo ke lvímu krku, se její dlouhé drápy nemilosrdně zaryly do měkkého břicha a k zvukům provázejícím zápas se najednou přidalo žalostné vytí smrtelně zraněného zvířete.

K vířícímu klubku zvířecích těl konečně dorazili lovci s připravenými oštěpy, aby ukončili smrtelný zápas. Byl to Zerghan, který zasadil lvici smrtelnou ránu. Teď museli lovci rychle odvolat své psy, aby uchránili cennou kožešinu, protože rozzuření psi by byli schopni mrtvé tělo rozsápat. Tři z nich se snažili odtáhnout své psy do bezpečné vzdálenosti a Oghlar se Zerghanem se věnovali mrtvému tělu. Stranou nejbližše průrvě, kterou lvice přišla, klečel Doghan, jenž držel v rukou hlavu svého umírajícího psa.

Daleko za ostatními byl Abarhil, který teprve pomalu scházel ze svahu. Rychlý spád událostí jej tak překvapil, že nestihl ani vystřelit. Ze setrvačnosti stále držel luk připravený ke střelbě, ale v duchu proklínal svou nepřipravenost. Ve vsi bude všem jen pro smích. Roghídan, muž se lví hlavou, který ani nevystřelil.

Lovci i psi byli zaujati kořistí a nikdo z nich nevěnoval pozornost okolí, a tak byl Abarhil jediný, kdo koutkem oka postřehl temný stín na skalním převisu. Zvedl hlavu a v prvním okamžiku strnul úlekem. Na stejném místě, kde se prve objevila lvice, teď stál mohutný samec. Přikradl se jako stín a chystal se k útoku na nic netušícího Doghana, jenž neměl tušení o nebezpečí, které číhalo nad ním.

Abarhil pronikavě vykřikl: „Doghane, roghir, nahoře!“

Všichni se otočili a znehybněli. Doghan zvedl hlavu a podíval se přímo do očí obrovskému samci, který byl připravený ke skoku. Ztuhla mu krev v žilách. Neozbrojený neměl žádnou šanci. I ostatní lovci stáli jako přikovaní beze zbraní, které se povalovaly kolem na zemi v různých

vzdálenostech od svých majitelů. Jediný, kdo se v té chvíli pohnul, byl Doghanův pes, který se přes své těžké zranění s temným vrčením zvedl.

Příkrčený a nehybný samec vypadal jako vytesaný z kamene, jen jeho vlnící se ocas vířil prach. Potom začal pomalu přenášet váhu z jedné tlapy na druhou, neklamná známka blížícího se útoku.

Abarhil stojící stranou měl v té chvíli ideální postavení ke střelbě, nestál dál než nějakých sto stop. Rozkročil se a namířil do místa, kde tušil srdce šelmy. Napjal luk tak, že se tětíva dotýkala jeho ramene. Lučiště vibrovalo napětím, ruka, která ho držela, však byla pevná. Abarhil věděl, že jeho rána musí být smrtelná, jinak jsou Doghanovy vyhlídky na přežití mizivé.

Když se kmitající ocas horského lva na krátký okamžik zastavil, vypustil Abarhil šíp, který vzlétl vstříc svému cíli. Samec se odrazil. Ve stejném okamžiku proklál jeho tělo skrz naskrz šíp. Byla to smrtelná rána, která zasáhla srdce, nestačila však na to, aby zastavila pohyb těla vrženého silou mohutných svalů vpřed. Ve stejnou chvíli se s posledním záchvěvem sil odrazil i Doghanův pes a dvě mocná těla se střetla ve vzduchu, aby společně dopadla na zem pod Doghanovy nohy. V dalším okamžiku k nim dorazil Oghlar a proklál lví tělo oštěpem. Byla to však zbytečná rána, protože lev byl mrtev již v okamžiku, kdy dopadl.

Lovci, kteří se konečně vzpamatovali z nenadálého šoku, se seběhli kolem Doghana, jenž nebyl schopen cokoli říci. Aby ovládl třes v nohách a rukou, sedl si na jeden z kamenů.

„Bratře, právě ses podruhé narodil. Roghár je patron lovců a je to mocný pán. Tak poděkuj za život jemu, Roghídanovi a svému psu,“ řekl mu Zerghan, jenž mu konejšivě položil ruku na rameno. Doghan jen zvedl hlavu a bezhlesně přikývl.

Zerghan se otočil k Oghlarovi. „Otec by řekl, že jsme se chovali jako děti. Mělo nás napadnout, že bude někde na blízku, když stopaři včera

našli stopu samce a dnes se objevila lvice. Jediný Roghídan se zachoval jako skutečný lovec. Ale bohové byli při nás!“

Abarhil se nad tou pochvalou zapýřil. Dobře věděl, jak to ve skutečnosti bylo.

Ostatní lovci mezitím dotáhli mrtvé tělo samce k jeho družce. Teď bylo patrné, o kolik byl těžší a mohutnější. Bylo nad slunce jasné, že nebýt Abarhila, Doghan by byl teď ležel bez života vedle svého psa.

Když se mladší Waghlarův syn uklidnil, rozhlédl se, aby našel svého zachránce. Postavil se, aby se podíval mladému muži do očí.

„Roghíthane, dlužím ti za svůj život, děkuji,“ řekl obřadně, uchopil ho za paži a položil si ji na hrud'. „To srdce tluče jen díky tobě.“

Abarhil rozpačitě odvrátil zrak. „Mně neděkuj. Poděkuj svému psovi, protože díky němu jsi přežil. Moje rána lva zastavit nedokázala.“

Mezitím lovci ukončili svůj obřad poděkování za úspěšný lov a ke dvojici se připojil Oghlar.

„To máš jistě pravdu, Roghíthane, ale kdyby tvůj šíp lva nezasáhl v letu, Doghana by jeho pes stejně nezachránil. A je hodně pravděpodobné, že by na ten útok doplatil ještě někdo další. Bojovat s horským lvem jen s oštěpem a na krátkou vzdálenost je smrtelně nebezpečné. Jsem si jistý, že tvoje ruka nezachránila jen Doghana!“

Oghlar rozpřáhl ruce a obrátil se k ostatním.

„Co říkáte, mám pravdu? Myslím, že mluvím za všechny, když řeknu, že Roghídan dnes skolil pána hor. Nikdo nebude moci říci, že nosí své jméno neprávem.“

„Sláva a čest Roghídanovi!“ provolal Zerghan a ostatní lovci se přidali. Starší Waghlarův syn potom k Abarhilovi přistoupil a bratrsky ho vzal kolem ramen.

„Jsi skutečný muž, který dělá čest svému jménu. Ta kůže bude tvá, aby nikdo nemohl říci, že nosíš své jméno jen tak. Myslím, že můj bratr ti je

hodně zavázán a je teď na něm, aby svůj dluh vyrovnal, jak se podle našich zvyků sluší a patří.“

Abarhil stál mezi dvěma bratry s Oghlarem za zády a cítil se rozpačitě. Vůbec ho nenapadlo, že by za záchranu něčího života měl něco dostat. Podíval se na Doghana a začal kroutit hlavou.

„Nechci nic. Splnili jste mi mé přání jít na lov horských lvů, riskovali jste pro ně život a v této situaci jsem nemohl jednat jinak.“

„Smrt je součástí lovcova života a nikdo z nás neví, kdy přijde. Kdyby na tvém místě byl někdo z nich,“ vstoupil do hovoru Daghan a ukázal na ostatní muže, „zachovali by se stejně, a přesto bych jim byl dlužen. Když ti někdo zachrání život, patří podle našich zvyků malá část tvého života zachránci. Jste už navždy spojeni. A dar jen pečeti tento svazek. Neodmítej, prosím a vyslov své přání!“

„Doufám, že si teď nebude přát jako další úlovek horského medvěda?“ usmál se Zerghan, aby napjatou situaci odlehčil.

Lovci se spolu s Abarhilem zasmáli. Ten se zamyšleně podíval na Doghana. Jedno přání skutečně měl, ale netušil, zda je splnitelné. Obdivoval nádherné korlanské psy. Od Oghlara však věděl, že Korlané je považují za své druhy a žádný z nich se svého psa nikdy nevzdá. Nikdy je neprodávají a jediné místo, kde je možné je vidět mimo jejich území, je královský hrad, kde Korlané slouží jako honci v královské družině.

„Jedno přání bych měl,“ pronesl Abarhil pomalu a opatrně. „Myslím, že všichni víte, jak moc obdivuji vaše psy...“

Abarhil větu nedokončil. Daghan se na něj upřeně podíval, potom se otočil k bratrovi a oba se na sebe chvíli beze slov dívali. Potom Zerghan nepatrně přikývl.

Daghan se dlouze nadechl a podíval se na nervózního Abarhila.

„Ještě se nestalo, že by Korlan prodal svého psa. Naše zvyky to zakazují. Neříkají však nic o tom, že bychom nemohli psa darovat,

i když ani to se v naší vsi ještě nestalo. Moje fena nedávno vrhla mladé. Přísahám, že nejsilnější pes z vrhu bude tvůj, aby ti připomínal tento den a naše přátelství!“

Oghlar se podíval na Abarhila a významně pozvedl obočí, aby mu dal najevo, jak mimořádný dar dostal a že si zaslouží, aby byl opětován. To však Abarhilovi nemusel připomínat.

„Doghane, jsem si vědom tvého velkorysého daru a vážím si jej. Nemohu ti dát nic stejně cenného. Abarhil sundal z ramene svůj luk. „Jestli neodmítneš, rád ti věnuji něco, co ti bude připomínat dnešní den.“

Oghlar se spokojeně usmál, byl rád, že ho Abarhil nezklamal. Dobře věděl, jak na svém luku lpí. Doghan přikývl, uchopil krátký luk a se zájmem si ho prohlížel.

„Rád přijmu tvůj dar, i když se přiznám, že zpočátku jsme jej považovali za hračku pro děti. Ale tvá rána mě přesvědčila, že je to výjimečná zbraň.“

„Máš pravdu. Je to zbraň, na kterou se budeš moci vždy spolehnout. Chceš jej vyzkoušet?“

Abarhil nenechal Doghana ani odpovědět a podal mu i toulec. Ostatní lovci se zvědavě shlukli kolem. Všichni byli zvědaví, jak si Doghan s novou zbraní poradí. Oghlar stál opodál a potutelně se usmíval, protože Abarhilův luk dobře znal. Doghan se sebejistě usmál, rozhlédl se a jako cíl si vybral nevelký strom vzdálený asi dvě stě stop. Rozkročil se, vložil šíp do tětivy skloněné zbraně a soustředěně luk počal zvedat a napínat. Přitom překvapeně vydechl a nevěřícně se podíval na Abarhila.

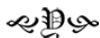
„U Roghára, ten je ale pevný. Tedy Roghídane, ty máš ale silnou ruku!“

Na první pokus se mu nepodařilo luk napnout, protože byl zvyklý na běžné luky, u nichž s prohnutím lučiště rostla síla potřebná k napnutí. Toto však byl luk skládaný s několika vrstev, které tvořil tis, rohovina,

šlachy a kůže. Na takový bylo nutné vynaložit nejvíce síly na počátku. Vyžadoval cvik a muselo se s ním zacházet odlišně než s korlanskými luky z jednoho kusu tisu.

Napodruhé se Doghan nadechl, pevně uchopil lučiště i tětivu a luk napnul. Po překonání prvního odporu se luk již poddal jeho vedení a prohnul se. Zadrnčela tětiva a šíp se zabodl do vzdáleného kmene. Doghan se podíval na luk potom na Abarhila a s uznáním kývl.

„Bude pro mě čest nosit takový luk. Je to mimořádná zbraň a tvoji předkové museli být výteční lukostřelci.“

Do osady se vrátili až v noci za svitu hvězd. Waghlar je přivítal s otevřenou náručí a v jeho domě se tentokrát opravdu sešlo celé osazenstvo vesnice. Všichni si chtěli vyslechnout vyprávění o ulovení ne jednoho, ale hned dvou horských lvů. Povídání o Abarhilově ráně, která zachránila Doghanovi život, zvedlo ve vesničanech vlnu vděčnosti, které se Abarhil skromně bránil.

„Roghídane, tvá skromnost mne překvapuje,“ divil se Waghlar. „Na podobný čin by mnozí z našich lovců byli hrdí. A ty už, doufám, víš, že takový čin se v našem rodě také oplácí.“

V tu chvíli vstal Doghan a přihlásil se o slovo.

„Otče, Roghídane již vyslovil své přání a já mu jej zajisté splním. Také já jsem od něho obdržel dar jako památku na tento den,“ řekl hrdě Doghan a zvedl do výšky Abarhilův luk, aby jej všichni mohli vidět. Místnost zašuměla.

„A co bylo tedy tvým přáním?“ zeptal se Waghlar a podíval se na nervózního mladého muže sedícího po jeho pravici. Za Abarhila odpověděl Doghan, který očekával, že jeho soukmenovci budou toto přání pokládat za troufalost.

„Roghídan obdivuje naše psy. Proto jistě pochopíte jeho přání, kterému jsem se já rozhodl vyhovět. Věnuji mu jedno ze štěňat, která nedávno přišla na svět!“

V místnosti se rozhostilo ticho. Všichni přítomní se zvědavě obrátili na starého náčelníka. Jeho slovo rozhodne. Abarhil dobře vnímal napětí, které v místnosti na chvíli zavládlo, a na okamžik si přál, aby byl své přání nikdy nevyslovil. Waghlar váhal. Ten požadavek byl v rozporu se zvyklostmi.

„Zerghane, ty se svým bratrem souhlasíš?“

„Ano, otče. Abarhil byl jediný, kdo v té chvíli nezapomněl na ostražitost. Je v duši lovcem a k lovcům patří i věrný společník,“ odpověděl Zerghan rozhodně.

Waghlar se zhluboka nadechl. „Budiž tedy. Pokud jsou moji synové za jedno, pak já nebudu stát proti nim. Jako schakhilar, Roghídane, stvrzuji, že jsi dostal svému jménu a potvrdil jsi, že jsi bojovník a lovec a patříš mezi Korlany. Každý lovec potřebuje věrného společníka, jelikož mnohdy je v divočině osamocen. Budeš tedy prvním mimo náš rod, koho bude po světě provázet ten nejměnější společník, jakého známe.“

Dalšího dne vzal Doghan Abarhila za svou fenou, kolem níž pobíhalo šest malých psíků, z nichž si Abarhil měl vybrat toho svého. Dlouho je pozoroval a sledoval, jak si hrají. Nakonec se rozhodl pro živé štěně, jež mělo žíhanou srst podobně jako jeho otec. Nebylo sice největší z vrhu, ale bylo zřejmé, že bude mít odvážné srdce. Zatím však bylo příliš malé, aby opustilo matku. Proto mu Doghan navrhl, že jej pošle po Bakhlarovi koncem léta, až se bude vracet zpět do Nirruchu. Navíc mu slíbil, že mu se štěnětem pošle i vydělanou lví kůži jako trofej z úspěšného lovu.

V následujících hodinách Abarhil zjistil, jak štedrá dokáže být korlanská pohostinnost. Všichni s ním chtěli mluvit, pohostit ho a vyjádřit mu svůj vděk a přizeň. Abarhil, ač se tomu původně bránil,

nakonec přijal roli zachránce, protože zjistil, že mu místní stejně nenabízí možnost volby. Když se pozdě odpoledne sešel znovu s Oghlarem, připadal si jako pytel nacpaný těžkými kožešinami. Nemohl se skoro hýbat.

„Vidím, Roghídane, že si přízeň místních lidí skutečně vychutnáváš,“ poškleboval se mu Oghlar. „A doufám, že se těšíš na večerní hostinu?“

Abarhil se na něj vyděšeně podíval. „Hostinu? To nemyslíš vážně! To nezvládnou, Oghlare.“

Oghlar se začal srdečně smát. „Však tam nemusíš nic jíst. Naopak, co kdybys třeba mluvil?“

„Mluvil? Jak to myslíš?“

„Příteli, měli bychom místním nějak oplatit jejich pohostinnost a dary. A tak mě napadlo, že ty znáš spousty starých bájí. Korlané milují příběhy a pověsti a ty vlastní znají už nazpaměť. Ale ty tvé nikdo nezná. Budou nadšení! Co říkáš?“

„Ale Oghlare, moje chyrrkhanština není tak dobrá, abych mohl přednášet staré báje. Některé jsou zveršované. To nepřeložím. To nejde. Nezvládnou to.“

„Nesmysl,“ odbyl ho Oghlar. „Jednou už jsi to dokázal, a co nebudeš vědět, s tím ti poradím.“

Oghlar se významně usmál a důležitě odkráčel, aby nechal Abarhila uvažovat o tom, jaký příběh ze své paměti pro dnešní večer vydoluje.

Večer se obyvatelé vesnice naposledy sešli ve Waghlarově domě. Na stolech čekala připravena vynikající hostina. Když bylo po jídle, Oghlar se postavil a ujal se slova.

„Drazí příbuzní, velmi si vážíme vaší pohostinnosti. Není v moci mé ani mého přítele, abychom všechny vaše dary opětovali. Je však jeden způsob, jak vás obdarovat všechny naráz.“

Oghlar udělal dramatickou pauzu. „Vyprávěl jsem Roghídanovi, jak milujete příběhy a báje, a on svolil, že vám přednese jednu z pověstí, které kolují v jeho vlasti. Proto mu nyní předávám slovo.“

Osazenstvo místnosti zašumělo překvapením a uspokojením. To byl vskutku dar, který všechny nadchl. Vlastní báje sice skutečně znali všichni z paměti, ale i tak je poslouchali s nadšením vždy znovu a znovu, jen když se našel dobrý vypravěč. A teď se nabízel nový, úplně neznámý příběh. To bylo něco neobvyklého. Ruch se rychle utišil a všichni, děti stejně jako dospělí, viseli Abarhilovi, který se mezitím postavil, na rtech.

„No tak, Roghídane, začni! Nenapínej nás!“ ozývali se výkřiky nedočkavých posluchačů.

Abarhil se rozhlédl a rozpačitě se usmál.

„Budu vám vyprávět pověst, kterou jsem poprvé slyšel jako malý chlapec a která patří k mým nejoblíbenějším. Doufám, že se vám bude líbit stejně jako mně. Je to příběh o odvaze, přátelství, věrnosti a lásce. A já už vím, že vy jste odvážný lid,“ usmál se Abarhil a lehce se uklonil, jak to bývalo korlanským zvykem, když mluvčí vyjadřoval někomu úctu.

„Píseň o princezně, kterou nazývali Gothwin – válečnice.“

2. Kapitola

PÍSEŇ O GOTHWIN

*Již dávno minul těch slavných reků čas,
a v chrámech spí ti, jež nepokořil strach.
Ač na jejich hroby již léta sedá prach,
slyšte slavné jejich doby mocný vzkaz.*

*Jak příběh věrné lásky začal býti psán,
jak Elómir, králevic, jenž lvem byl zván,
na dvoře krále skvostnou potkal paní,
jež princeznou ze severských byla plání.*

*Tunriel jest jméno, co ta kráska nosí,
dívka, jež o luk místo loutny prosí.
Spanilá panna jest podivným květem,
neb její věhlas co válečnice se šíří světem.*

*Proto k vám dnes povznáším svůj vroucí hlas,
aby ten příběh v plném lesku skvěl se zas.
Slyšte píseň, jež o odvážném srdci zpívá,
co milována jest každým, kdo o lásce snívá...*

V dávných časech, kdy se po studených pláních severu ještě proháněl bílý dlouhorohý tur a kdy dávná knížata severu sídlila v dřevěných hradištích zbudovaných na vysokých kopcích, se odehrál příběh, který vám budu dnes večer vyprávět.

Krajina severu je jiná, než jakou znáte z Anghiru. Tráva je tam na pláních hebká, hustá a sytě zelená. Té zemi se od dávných časů říká Jezeří a v časech mého vyprávění tam vládl kníže jménem Orrondil, který svůj původ odvozoval od severského reka Ovanda a čarokrásné Tinúviel, jež byla dcerou samotného krále Obnovitele. Bohové nadělili Orrondilovi dvě dcery, starší divukrásnou Celebrías a mladší Tunriel.

Své vyprávění začnu povídáním o starší dceři, protože i ona má v našem příběhu důležitou úlohu. Když Celebrías dorostla do věku, kdy dívky odkládají dětský šat, byla tak půvabná, že žádný bard neodolal, aby o její kráse nesložil milostný zpěv. Ty pak roznášel do světa sám Owango, vládce mrazivých severských větrů. A tak se útržky těchto písní na křídlech větru donesly až do pohoří západního Rhantu, kde na hradě zvaném Rontard tehdy žil v samotě vyhnanství jeden z královských synů. Hlavní město Enqaindoru tehdy ovládl Elshir zvaný Krutý, který odtud vyhnal své dva nevlastní bratry. Starší Eranion uprchl na severozápad na území starých lén a Arion na severovýchod do mocných pevností Východního valu. Více o těchto událostech, které tak úzce souvisí s pověstí o Gothwin, vyprávět nebudu, protože podrobně je líčí pověst O sváru tří bratrů krále Pelendôra.

Arion, ukrytý před zlobou svého nevlastního bratra na nejmocnějším hradu Východního valu, zaslechl zvěsti o severské krasavici a rozhodl se, že ji musí spatřit na vlastní oči. Dlouhé týdny pak putoval se svou družinou na sever, až došel do krajů u velkého jezera, kde uprostřed světlých borových lesů stálo mohutné dřevěné hradiště zvané Kněžbor.

Pán toho hradiště, kníže Orrondil, přivítal královského hosta se všemi poctami, které příslušely jeho stavu. Uspořádal na jeho počest velkou slavnost, na níž Arion poprvé spatřil spanilou Celebriás.

Tehdy zjistil, že všechny zprávy, které do tohoto dne slyšel, lhaly, protože žádná z nich nedokázala věrně popsat skutečnou podobu této krasavice s dlouhými vlasy barvy okvětních lístků sencie. Nevěřicně ji sledoval a myslí mu běžely zvěsti, že v této dívce přišla znovu na svět krása její dávné prabáby, stříbrovlasé Tiníviel. Zasněně poslouchal, když zpívala, okouzlen pozoroval lehký tanec jejích prstů na strunách harfy a jeho srdce se tetelilo láskou, když se na něj plaše usmála. Ani mladičké knížecí dceři nebyl mladý a ztepilý kralevic lhostejný, a tak nebylo divu, že Arion knížete požádal o její ruku.

Orrondila přivedla ta prosba do rozpaků. Nechtěl odmítnout tak urozeného nápadníka, ale současně se zdráhal provdat svou mladičkou dceru do neklidných a nejistých jižních lén. Proto dal svému budoucímu zeti podmínku, že svolí ke sňatku teprve tehdy, až Arion bude moci nabídnout jeho dceři bezpečné postavení u královského dvora. Aby si budoucího zetě zavázal, rozšířil jeho družinu o mocný oddíl svých lučištníků. Právě oni se pak stali jazyčkem na misce vah v bitvě, kde o rok později Arion spolu se svým starším bratrem porazil Elshira Krutého na pláních Azgaulatu. O další rok později Celebriás opustila rodné hradiště a odešla se svým mužem daleko na jih do královského města.

Knížeti zbyl jen stesk po čarokrásné dceři, protože dalšího potomka neměl. I nechal připravit slavné obřady a bohaté oběti, aby si od bohů vyžádal dědice a pokračovatele rodu. Bohové se slitovali nad jeho steskem a darovali mu druhou dceru, která dostala jméno Tunriel. Orrondil, který toužil po dědici, se cítil podveden a namísto díky vyslal k nebesům jen kletby. Tím uvalil na sebe a svůj rod boží hněv, jenž způsobil, že Tunrielina matka Zendril odešla ze světa krátce poté, co na

něj přivedla svou dceru. Ze ztráty milovaných bytostí se stalo prokletí, jež po staletí pronásledovalo celý Orrondilův rod.

Bolest ze ztráty manželky však ještě více zatvrdila Orrondilovo srdce. Rozhodl se, že děvče vychová jako chlapce a ona se tak stane dědicem jeho rodu. A tak jak děvče rostlo, brzy ovládalo vše, co se očekávalo od chlapců na knížecím hradě. Jezdila na koni, střílela z luku a učila se lovit zvěř. A to vše probouzelo v jejím srdci vášeň a divokost, ač její jemný obličej a zářivé vlasy napovídaly tomu, že i ona je nositelkou krve mytické Tinúviel. S ubíhajícími roky však hněv bohů neslábl a brzy měla na Orrondilův rod dopadnout další rána.

Léta, v nichž dospívala malá Tunriel, byla roky míru a rozkvětu po celé širé zemi. Ale jako i v létě přichází bouřky, tak i na čisté obloze tehdejších časů se zčistajasna objevily mraky zvěstující bouři. Tím mračnem se stali Narukové, bojovní kočovníci, kteří se odmítali usadit a putovali pláněmi za zvěří a svými stády. Byli divocí, nespoutaní a nebáli se postavit ani vojskům knížete a krále. A tak se stalo, že jednoho dne zabloudili naručtí válečníci hluboko za východní hranici Orrondilova panství. Shodou okolností tehdy stejným krajem putovala výprava, která vezla Tunriel do letního Orrondilova dvorce, jenž stál na jižním cípu obrovského jezera. Ozbrojený princeznin doprovod se nestihl ani postavit na odpor. Narucký útok výpravu rozprášil a desetiletá Tunriel byla unesena.

Dlouhé měsíce Orrondil pátral po své jediné dceři, ale nakonec mu nezbylo než se s její ztrátou smířit. Tehdy jeho svět potemněl. Nejen, že neměl dědice, ale nyní ztratil i dceru, která jej měla nahradit. Hradiště, jež dříve hýřilo návštěvami a pyšnilo se velkými oslavami, potemnělo, ztichlo a na dlouhé časy se mu začalo přezdívat Temný Bor, Temnobor.

Zatímco se její otec soužil, malá Tunriel vyrůstala mezi kočovníky, kteří ač byli známí jako nelítostní a divocí válečníci, chovali nesmírnou lásku ke svým dětem. A protože již od počátku bylo známo, z jakého rodu

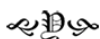
malá Tunriel pochází, dostala se do stanu a rodiny jednoho z naruckých chánů a byla vychovávána jako jeden z mnoha jeho potomků. Díky tomu se malé princezně dostalo výchovy, po jaké její otec toužil. U Naruků nebylo rozdílu mezi muži a ženami a svobodná dívka se tak učila jezdit na koni a lovit stejně jako muž.

Po dlouhá léta se kmen Naruků pohyboval po nekonečných stepích mezi jezerem Hôrn a pohořím severního Rhantu. Během těch let Tunrieliny vzpomínky pomalu bledly a dětství na dvoře jejího otce se zvolna stávalo jen vybledlým, neskutečným příběhem ztraceného dětství. Avšak i nepoddajné kočovníky zastihnou bídné doby a v jednom takovém čase zachvátila rozlehlé stepi tak velká sucha, že se všechna zvířata a s nimi i kočovníci museli přesunout na sever za vodou a zelenými pastvinami.

Tak Tunriel po dlouhých letech znovu spatřila travnaté pláň a lesnaté pahorky kraje, kde se narodila. Vybledlé vzpomínky malého děvčete se zazelenaly a rozkvetly stejně jako vyprahlá step po prvním dešti. Předstoupila před radu starších a jako plnoletá požádala o svolení k cestě do rodného hradiště. Otčím se dlouho zdráhal svolit, ale nakonec se mohla Tunriel s družinou dívek vydat na cestu k Temnaboru.

V hradišti uzavřeném uvnitř lesů, které již dlouhé roky nepřivítalo žádného hosta, vzbudila blížící se skupina jezdců neobvyklý rozruch. Hradby se zalidnily strážemi a zvědavci. Jaké však bylo překvapení zvědavých diváků, když uviděli, že skupinu návštěvníků tvoří družina žen na statných koních a v jezdecké zbroji. Jejich údiv dostoupil vrchohu, když před družinu předjela její plavovlasá velitelka a jazykem severu se dožadovala rozmluvy s knížetem. I zavolali knížete, aby zhlédl tu prapodivnou dívčí družinu. Vyprahlé a okoralé knížecí srdce se opět probudilo k životu, když v tváři dívky poznal rysy své zemřelé ženy. Hradiště hučelo úžasem jako včelí úl, když Orrondil po předlouhých osmi letech znovu sevřel v náruči svoji druhorozenou dceru.

Od toho dne se Temnobor opět stal veselým a pohostinným sídlem, kam se sjížděli zvědaví návštěvníci ze široka daleka, protože neuvěřitelný příběh knížecí dcery chtěli všichni slyšet na vlastní uši. Mladá válečnice si však jen obtížně znovu zvykala na vybrané způsoby knížecího dvorce. Orrondil se kvůli milované dceři smířil s bojovnými Naruky a povolil, aby se velká část Tunrieliny dívčí družiny usídlila na jeho hradišti a zúčastnila se její výchovy. Tunriel však stále více zajímala divokost koní a umění boje a lovu než zpěv a dvorské tance. Vysmívala se knížecím bardům a pyšně odmítala nápadníky, jimž vzkazovala, že jedině takový muž ji zaujme, který ji předčí ve střelbě a jízdě na koni. A takový se v Jezeří vskutku nenašel.

Neuběhl ani rok od Tunrielina návratu, když vjel do brány Temnoboru posel z dalekého hlavního města a přinesl pozvání od Orrondilova zetě a prvorozené dcery. Prvorozený syn krále Eraniona Vítězného, Egnor zvaný Nezkrotný, měl být během slavnosti přede všemi urozenými království prohlášen za právoplatného dědice a spoluvládce. Bylo to pozvání, které Orrondil, ač již stár, nemohl odmítnout. Navíc tušil, že to je poslední možnost, aby spatřil svou krásnou prvorozenou Celebriás a poprvé také svého vnuka, jehož předtím ještě nikdy neuzřel. Nebylo o čem přemýšlet a již o pár týdnů později vyrazil početný knížecí průvod na namáhavou a dalekou cestu na jih.

Do sídelního města dorazil knížecí průvod počátkem léta, kdy přípravy na slavnost již vrcholily a město bylo vyzdobeno tak, jak to nepamatovaly dlouhé generace jeho obyvatel. Orrondilově družině se dostalo vřelého přivítání v honosném paláci Ariona a Celebriás, která se v ten den poprvé setkala se svou mladší sestrou. S obdivem a rozpaky hleděla na divokou krásu plavovlasé Tunriel. Celebriás znala způsobů a zvyků královského dvora dobře věděla, že stejně tak jako by její sestra okouzila svou krásou, stala by se terčem posměchu a opovržení pro své

prosté způsoby. Proto se sama ujala sestřiny výchovy, aby v čase, který ještě zbýval, napravila, co se dá.

Asi si nikdo z vás, jak tu sedíte, nedokáže představit, jak velkolepá tato slavnost byla. Povím vám jen, že se o té slavnosti vyprávělo ještě celou jednu generaci, než se svět propadl do Bědných roků. Příslušníci královského rodu byli odjakživa známi svým dlouhým věkem a možnost shlédnout korunovaci se tak stala výsadou jen jedné z mnoha po sobě jdoucích generací. Krása a výstavnost hlavního města tehdy předčily vše, co kterýkoliv z jeho návštěvníků ve svém životě viděl. A jako přichází žasli nad krásou města, tak místní nevěřičně sledovali nezvykle vypadající kroje, zbroj a koně šlechtických družin, které na slavnost dorazily.

Slavnost začala jen několik málo týdnů poté, co Orrondilova družina dorazila do sídelního města. Obě sestry vypadaly v den zahájení slavnosti tak skvostně, že se jim krásou mohla vyrovnat jen černovlasá Soané, dcera síwarského vládce z Pětiměstí. Krása Celebriás byla půvabem zralé ženy znalé svého postavení, jejíž každý pohyb a gesto byly promyšlené a jemné, jak se na královu švagrovou slušelo a patřilo. Byla jako ten nejkrásnější květ z pěstěné zahrady.

Zato její sestra byla jako planá růže, jejíž půvab byl plný divoké a nespoutané krásy, jež si při každé příležitosti prorážela cestu přes chabou hráz dívčina ovládnání, spoutaného dvorskou etiketou. Dlouhé a bez konce bylo představování všech urozených šlechtických rodů, které vážily dlouhou cestu ze všech vzdálených koutů známého světa. Tunriel to však nudilo. Neuměla skrývat své pocity za úsměvy a vznešená gesta, a tak její nepokoj upoutal zraky nejednoho mladého šlechtice překvapeného tím, odkud se zde ta divoká růže vzala.

Jedním z obdivovatelů byl Elómír, mladý princ ze země Vládců koní, jemuž Tunrielina pulsující divokost učarovala hned v prvním okamžiku. Když se pak později doslechl i o jejím osudu, propadl jejímu kouzlu

docela. Během rytířských soutěží nevynechal jedinou příležitost, aby se nabídl jako vědoucí a schopný rádce, jenž Orrondilově družině osvětloval zapeklitá pravidla klání a turnajů. Poutavě vyprávěl o koních, erbech a prastaré historii urozených rodů. Oslnil tak svými znalostmi nejen dívčí družinu, ale i samotného Orrondila.

Po dvou týdnech rušných slavností byly vyhlášeny jezdecké závody. Tunrielino srdce zahořelo touhou, jen jak se k ní tato zpráva donesla. V krátké době se však její nadšení obrátilo ve zklamání, když jí bylo řečeno, že ženy nemají dovoleno se klání a turnajů zúčastnit, ani jde-li o závody jezdecké. Když uviděla Celebrías rozhořčení a zklamání své mladší sestry, požádala o slyšení u krále, aby se u něj pokusila vyprosit svolení pro Tunriel. Král váhal, vždyť nebylo pamětníka, který by si na něco podobného vzpomínal. Žena, která soupeří s muži? Překrásná králova švagrová však nebyla pověstná jen šarmem, ale i kouzlem výřečnosti. A tak král nakonec svolil.

Celým městem se rychlostí blesku roznesla zpráva, že závodu se vedle mužů zúčastní i žena. To přitáhlo na tribuny a do okolí dlouhé trati více diváků než samotná rytířská klání. Rozběhly se sázky, zda dívka vůbec dokáže závod dokončit. Ani ty nejláhovější snílky nenapadlo pomýšlet na to, že by se mohla umístit v čele závodu. Vždyť se jednalo se o dlouhých padesát mil, které měly prověřit rychlost a vytrvalost koní a schopnosti jejich pánů.

V den závodu se před dlouhou tribunou seřadili všichni přihlášení. Byli zde jezdci z Pětiměstí na vraných koních s delší hlavou a kratším krkem a hřívou, kteří byli uvyklí na teplé podnebí suchých jižních stepí a pouští. Z Travin přijeli Vládcové koní, jejichž mohutní koně, hnědáci a ryzáci, byli pověstní krásou a vytrvalostí. Obyvatelé hlavního města zdravili s radostí své velmože sedící na rodóřských koních s nádherně klenutou hrudí a krkem s dlouhou hřívou. Byli to sivi a grošovaní hřebci z královských stájí chovaní výhradně pro královskou družinu. Až na samém kraji startovního pole pak stála Tunriel, která seděla na svém

naruckém ryzákovi s bílými skvrnami a dlouhou plavou hřívou. Jeho nezvyklé zbarvení budilo údiv a úšklebky. Zachmuřený král, který v tom okamžiku zalitoval svého rozhodnutí, se obrátil na svého podkoního, jenž jej však ubezpečil, že podle tanečního kroku se jedná o výjimečné plemeno.

Závod byl odstartován a Tunriel se dlouho pohybovala na konci závodního pole. Na čele se střídali princové a synové významných šlechtických rodů. Ve druhé půli závodu se však Tunriel začala pomalu propracovávat vpřed. Pokaždé když její hřebec probíhal kolem tribuny, vyvolávalo obecenstvo stále hlasitěji její jméno. Pozdě odpoledne, když se blížil konec závodu a slunce se již nořilo za horské štíty, přiblížili se k tribunám čtyři jezdci. Čtveřice se na široké trati roztáhla do šíře a bylo vidět, jak všichni pobízejí své koně k poslednímu vypětí sil. Dokonce i sám král a členové jeho družiny se postavili, aby lépe viděli závěr dostihu.

Jezdci se již přiblížili tak, že bylo možno rozeznat jednotlivé erby. V čele se tryskem bok po boku řítili Elómir na svém hnědáku a jeden ze síwarských princů na vraníku. Kopyta tepala zem, až kolem odletovaly kusy trávy. Za touto dvojicí pak zaostávali další dva jezdci, které však dělilo jen několik málo koňských délek. Byl to jeden z králových synovců a k překvapení všech – Tunriel.

Do cíle scházelo už jen čtvrt míle, když se Tunriel postavila ve třmenech a svou tvář sklonila ke koňskému krku. Vypadalo to, jako by se ona a její hřebec stali jedinou bytostí, v dlouhé vlající hřívě nebylo možno rozeznat, kde začíná hříva koně a kde dlouhé vlasy jeho paní. Pak se ozval pronikavý výkřik. Povel pro hřebce, aby se rozběhl z plných sil.

Strakatý hřebec se oddělil od souseda a vypadalo to, jako by mu narostla křídla, jako by teprve teď po dlouhých hodinách běhu konečně začal závodit. Běžel lehce dlouhým pružným krokem, jako by se ani země nedotýkal. Každým svým skokem stahoval náskok svých soupeřů.